

252

William Voltz

S V Ě T R E G E N E R O V A N Ý C H

Přeložil František Fabián

1.

Whisky!

Kořený pach, který prýštil z hrdla láhve, byl nezaměnitelný.

Major Don Redhorse přičichl a bezmyšlenkovitě odhodil uzávěr. Sám nevěděl, co ho zavedlo právě do kabiny seržanta Brazose Surfata. Byl pod vlivem hypnotických sil regenerovaných a bezcílně bloudil chodbami kosmické lodi CREST lil. Když loď přistála na planetě Ollura, regenerovaní se o pět tisíc členů posádky dál nestarali a omezili se na to, že hlídali velitelský můstek.

Redhorse si vzpomněl, že Brazos Surfata leží někde v lodi zraněný. Zasáhl ho výstřel některého regenerovaného.

Když přistávali, nebyl Redhorse na můstku a neměl žádnou představu o planetě, na kterou dosedli. Nebyl stejně schopen o tom uvažovat, nemohl se na nic soustředit. Dokud nedostal přímý hypnotický příkaz, byl tvorem se sporadickým myšlením, který byl sotva s to pro něco se samostatně rozhodnout.

A přece ho jeho podvědomí dovedlo do téhle kabiny.

Don Redhorse postavil láhev na stůl a zůstal stát uprostřed malé místnosti. Napadlo ho, kdy zase odstartují, ale hned na to zapomněl. V krátkém záblesku si vzpomněl na Rhodana, Atlana a Guckyho, kteří zůstali v loděnici kosmického inženýra Kalaka.

Jsou ztraceni, pomyslel si Redhorse zoufale.

Vzápětí tento pocit vyprchal, a major vykročil ke dveřím. Najednou se zarazil a dvěma kroky se vrátil ke stolu.

Upřeně zíral na plnou láhev whisky.

Ve skrytém koutku paměti si vzpomněl, že seržant Brazos Surfata měl nějaké problémy s alkoholem:

Zapomněl zase na seržanta, ale sáhl po láhvi. Přičichl k ní a přimělo ho to kýchnout. Zaváhal, ale pak přiložil láhev k ústům a zhluboka se napil. Rozkašlal se a začal slzet.

Asi tři minuty tu stál, vysoký hubený muž s ostře řezanými rysy a modročernými vlasy. Cítil, že tlak, který už delší dobu cítil v hlavě, pomalu povoluje.

Dlouhými doušky vypil láhev do třetiny. Pak se musel nadechnout. Cítil se báječně volný. Tiše se začal hihňat.

Napil se ještě.

Kdyby posádka CRESTU III normálně myslela, měla by se o půl hodiny později čemu divit.

Major Redhorse, důstojník s dobrou pověstí, vyšel z cizí kabiny kolísavým krokem a musel se přidržovat dveří, protože byl beznadějně opilý. Jenže muži, kteří ho potkávali, jenom netečně zírali mimo něj. Ani tři regenerovaní, které potkal, se o něj nestarali.

Nenapadlo je, že tento vrávorající muž se vymanil z pout hypnózy a začal myslet samostatně.

Don Redhorse si uvědomoval, že se spolu s posádkou CRESTU III dopustili nehorázného provinění. Unesli bitevní loď ve prospěch cizích inteligentních bytostí a zanechali Rhodana, Allana a Guckyho v beznadějně situaci na létajícím kosmodromu.

Mnohému ještě nerozuměl a myšlenky mu tékaly. Věděl, že nespí vystřízlivět, protože by znovu podlehl hypnotickému vlivu regenerovaných. Nahmatl v kapse blůzy druhou láhev, kterou našel v Sulfátově kabině. '

Učiněný ďábel, ten seržant Brazos Surfat. Jak se mu jen podařilo obstarat si alkohol? A zrovna na palubě lodi, kde se o každý knoflík stará zásobovací důstojník major Curt Bernard.

Redhorse nebyl schopen něco promýšlet dopředu, ale byl rozhodnutý, že nejdřív opustí loď a najde si bezpečný úkryt. Planeta, na které přistáli, má určitě kyslík v ovzduší, protože regenerovaní se pohybovali bez potíží jak na Kalakově kosmodromu, tak v lodi CREST III.

I když byl Redhorse díky alkoholu oproštěn od hypnotického vlivu, cítil duševní lenost. To byl následek organického plynu, který vylučovali skřetové, když obnovovali buňky svého organismu.

Poblíž východu z lodi potkal Redhorse seržanta Whipu Gilliama. Nakládal vůz řízený robotem.

Redhorse si vzpomněl, že jsou dobří přátelé, a zadoufal, že se mu podaří vymanit seržanta z vlivu těch odporných malých bytostí. Nejistým krokem došel k vozu a opřel se o korbu, na niž Whip Gilliam nakládal kadmiové tyče. Redhorse nevěděl, proč je regenerovaní nechávají z lodi odnášet, ale teď mu to bylo jedno.

„Hej! Whipe!“ řekl polohlasně.

Seržant pracoval bez jediného výrazu ve tváři. Plavé vlasy mu visely do čela.

Redhorse obešel vůz a chytil Gilliama za paži. „Poslouchejte mě chvíli, seržante,“ řekl.

Gilliam neodpověděl, ale přestal pracovat. Redhorse otevřel láhev a přiložil mu ji ke rtům.

„Napijte se, Whipe!“ vyhrkl. „To vám udělá dobře!“

Gilliam se napil whisky, jako by to byla voda. Když si pořádně přihnul, tváře mu zčervenaly.

Vtom se na druhé straně chodby objevilo několik regenerovaných.

Redhorse rychle schoval láhev mezi kadmiové tyče a sykl na Gilliama:

„Pracujte!“ Seržant se shýbl pro tyče a málem padl hlavou na postranici vozu. Nakonec se mu přece povedlo několik tyčí sebrat a začal znovu nakládat. Pokračovali v[^]tom, dokud regenerovaní nezašli za ohyb chodby.

Skoro zároveň se oba narovnali.

„Jaké máte pocity, seržante?“ zeptal se Redhorse.

Gilliam se na něj podíval nevinnými modrými očima a nejistým hlasem odpověděl: „S prominutím, pane, ale táhne z vás jako ze sudu.“

Redhorse vytáhl láhev a mocně se napil. Gilliam se podíval na nálepku na láhvi a poznamenal:

„To je Surfátova oblíbená značka.“

Bez dalších slov se na sebe podívali a nechali zpola naložený vůz být.

„Kterým východem půjdem?“ zeptal se Gilliam.

„Na.. nákladním východem,“ odpověděl těžkým jazykem Redhorse.

„Východním... výkladem,“ snažil se vyslovit Gilliam.

Redhorse ohodnotil svou zásobu whisky a zalitoval: „Bohužel nemáme dost, abychom vyvedli z lodi ještě další muže.“

„Za to může mlhovina Andromeda,“ prohlásil seržant.

Na Redhorsův nechápavý pohled vysvětlil: „Až do téhle galaxie dokázal seržant Surfat zajistit přísun této ušlechtilé látky.“

Podpírajíce se vzájemně vrávorali dva opilí muži dál hlavní chodbou. Kousek před východem potkali nákladní vůz řízený robotem. Na korbě měl jen několik beden.

„Máme štěstí!“ zavrčel Redhorse. „Tady nám jede taxík.“

Přidali do kroku a dostihli vůz ještě před východem. Redhorse se vyškrábal na korbu a zalehl

mezi dvě bedny. Vůz jel nehlučně dál.

Gilliamu nebylo vidět. Redhorse opatrně vystrčil hlavu a podíval se dozadu. Seržant Whip Gilliam se držel zadní postranice a mamě se snažil vytáhnout se na korbu. Vypadal jako malá lodička vlečená za motorovým člunem. Dělal mohutné skoky a vůz s ním házel sem tam.

„Vyskočte nahoru!“ zavolal Redhorse bez ohledu na to, že by mohl být poblíž regenerovaný. Seržantovi se to nakonec podařilo právě ve chvíli, kdy vůz vyjížděl na cestu. Jejich zraky se setkaly a Gilliam se zeptal s nelíčenou starostí: „Máte láhev, pane?“

„Mám,“ řekl Redhorse.

2.

Atlan, admirál USO, se s nelibostí díval na postavu, která se choulila na dřevěné bedničce před vstupem do stíhačky typu Moskyto.

„Usnul,“ konstatoval Arkonidan.

Gucky vytlapkal z kabiny, zastavil se před Kalakem, kosmickým inženýrem, a potřásl hlavou. „Třeba bychom mu teď mohli vytáhnout ten posvátný nástroj zpod zadní části,“ navrhl a ukázal na dřevěnou bedničku.

„Od kdypak se vyjadřuješ tak jemně o něčí zadnici?“ podivil se Pěny Rhodan z křesla pilota.

Gucky se opřel o stěnu letounu. „Kalak si zaslouží, aby se s ním jednalo jako s gentlemanem. Já se jen dívám, že vůbec mohl usnout, když má pořád takový strach o ten svůj Kildering.“

Kildering tak se jmenoval záhadný předmět, který majitel kosmické loděnice přinesl na palubu stíhačky v prosté dřevěné bedničce. Kosmický inženýr tvrdil, že posvátný nástroj smí být použit jen v případech krajní nouze.

S malou kosmickou lodí uletěl Gucky v poslední chvíli z hangáru CRESTU III a na její palubě ti čtyři odstartovali, aby se dostali do domovské soustavy regenerovaných.

Malé červené slunce, které skřetové pojmenovali Ollus, se už objevilo na obrazovce. Pět světelných měsíců, které dělily loděnici od této soustavy, letoun Moskyto hravě překonal.

Jako by Kalak podvědomě vycítil, že se o něm mluví, zvedl hlavu a rozhlédl se po svých společnících. Mimoděk přitom sáhl na dřevěnou bedničku. Rhodan ho pobaveně pozoroval.

„Nebojte se, my vám váš nástroj nevezmeme,“ ujistil ho.

Kalak se rozpačitě zatahal za zrzavé vousy, které mu ve dvou pramenech visely přes rameno a za zády byly svázané do uzlu.

„Nemyslete si, že vám nedůvěřuji,“ ujišťoval rychle. „To je jen vrozená opatrnost.“

„Kdy nám ten svůj zázrak vlastně předvedeš?“ zeptal se Gucky.

„Předvádět posvátný nástroj by bylo nedůstojné,“ prohlásil Kalak.

Rhodan se podíval na malý počítač, vestavěný do řídicího pultu.

„Tady máme první data,“ řekl spokojeně. „Ollus má jen jednu planetu, jak to už vyčetl Gucky z obsahu myšlenek regenerovaných. Ollura krouží kolem svého slunce v průměrné vzdálenosti sto dvacet milionů kilometrů.“

„Myslíte, že tam najdeme vaši lod?“ zeptal se Kalak.

Tuhle otázku už si Rhodan taky kladl. Bylo nasnadě, že regenerovaní letěli s unesenou lodí nejdříve do své domovské soustavy.

„Vy to nevíte?“ hádal kosmický inženýr, když Rhodan neodpovídal.

„Doufejme, že tam CREST III najdeme,“ řekl Rhodan. „Je to naše jediná možnost, jak překonat velké vzdálenosti. Popřejte nám, abychom měli štěstí a našli na Olluře ovzduší s kyslíkem. Vy jste bohužel jediný, kdo má skafandr.“

„Já mám svou speciální helmu s kyslíkovým přístrojem,“ připomněl Gucky.

„Jestli budou na Olluře extrémně nepříznivé podmínky, nebude ti nic platná,“ řekl Allan.

Ollura už byla zřetelně vidět na obrazovce. Měřicí přístroje pracovaly. Za okamžik dostal Rhodan od počítače další výsledky.

„Planeta s kyslíkovým ovzduším, velká jako Mars," oznámil. „Průměrné teploty třicet stupňů Celsia."

„Pravděpodobně bez civilizace," řekl Allan. „To potvrzuje Guckyho informace, že Ollura není původní vlastní regenerovaných. Jsou to mutovaní potomci kosmonautů, kteří kdysi na téhle planetě nouzově přistáli."

Rhodan zavedl letoun na oběžnou dráhu kolem planety. Allan ho upozornil:

„Tam dole! Není to CREST III?"

„Přistaneme rovnou?" ptal se horlivě Gucky.

Rhodan chvíli přemýšlel. Pod nimi teď byla noc. „Sestoupíme níž!" rozhodl.

Vnořili se do atmosféry. Nespouštěli oči z obrazovky.

„Světla!" vyhrkl najednou Allan.

„Jsou to velké otevřené ohně," konstatoval Rhodan věčně. „Pod námi je zřejmě město."

V té chvíli zaměřily přístroje velkou bitevní loď.

„Našli jsme CREST III," zvolal Gucky s úlevou.

„Teď už nám zbývá jen maličkost znovu ji obsadit," dodal Atlan.

Rhodan zlostně přisvědčil. Tušil, že regenerování jim to nijak neulehčí.

„Jak to chcete udělat?" ptal se vzrušeně Kalak.

„Gucky se teleportuje do CRESTU III a zjistí, jak to na palubě vypadá," rozhodl Rhodan. „Zatím nemůžeme nic plánovat."

Gucky se odhmotnil. Čekali na něj sotva pět minut.

„Posádka je pořád ještě pod vlivem organického plynu a hypnózy," referoval po návratu. „Na můstku jsou jen regenerovaní. Část mužstva vynáší náhradní díly ven z lodi." Pokrčil rameny.

„To je zatím vše."

„Budeme potřebovat skafandry," prohlásil Rhodan. „Kalaku, vrátíte se s Guckym na kosmodrom a zhotovíte je pro mě a pro Allana. Přileťte s nimi na Olluru co nejdřív."

Gucky si zapřel ruce v bok. „Chceš říct, že ty a Atlan zůstanete na Ollure?"

Rhodan přisvědčil. „Trochu se tam dole porozhlédneme, než se vrátíte."

Gucky se jen nerad podvolil. Rhodan sestoupil s letounem níž a našel poblíž osady místo vhodné pro seškok. Gucky převzal řízení. Atlan a Rhodan si připjali padáky.

Poprvé od startu z loděnice vstal Kalak ze své bedničky. Zvedl ji a vtiskl ji do rukou překvapenému Rhodanovi.

„Vezměte si s sebou Kildering," řekl. „Bude se vám hodit. Ale otevřete bedničku jen v nouzi."

Rhodan věděl, jak těžké je to pro kosmického inženýra rozloučit se s posvátným nástrojem.

Pevně stiskl Kalakovi ruku a připevnil si schránku k opasku.

Když vyskočil z letounu, cítil, jak ho ovál horký vzduch neznámé planety. Moskyto se ztratil ve tmě za ním. Padák se s trhnutím otevřel. Rhodan věděl, že Atlan vyskočil hned za ním a snáší se teď na padáku někde blízko. Bylo bezvětří a nehrozilo nebezpečí, že by se jeden druhému ztratili.

Gucky zatím zamířil s malou lodí do kosmu směrem ke Kalakovu kosmodromu.

O chvíli později se Rhodanovy nohy dotkly povrchu cizí planety a Rhodan předvedl ukázkový parakotoul.

3.

Když sjel nákladní vůz z cesty, zpozoroval Redhorse, že okolí je osvětlené velkými ohni. U jednoho z nich

vůz zastavil. Přišli k němu muži z posádky CRESTU III, kteří zřejmě dostali úkol náklad složit. Major se rozhlédl, jestli ho nevidí nikdo z regenerovaných, a seskočil z korby. Pozemšťané ho sice viděli, ale věnovali se jen materiálu, který vykládali.

Gilliam se objevil vedle Redhorse. Jeho tvář byla ve světle plamenů voskově bledá, a Redhorse si pomyslel, že on sám asi nevypadá líp. Ta spousta whisky vypitá v krátké době udělala své.

Oba muži proběhli příkrčeni mezi dvěma ohništi. Když se ocitli mimo okruh světla, zastavili se a popadali dech.

„Co teď?“ ptal se seržant. „Kam nedopadá světlo ohně, tam není vůbec nic vidět. Nevidím ani ruce přímo před očima. A ještě k tomu jsem opilý.“ Na chvíli se odmlčel. „Máte ještě whisky?“

„Ta je pro případ nouze,“ odmítl Redhorse. „Teď potřebujem jasnou hlavu, seržante.“

Tápali dál od ohňů. Povrch tu byl bez nerovností, nehrozilo jim, že o něco zakopnou. Nakonec Gilliam poznamenal:

„Vzdalujeme se od lodi. Tady je nějaká nekonečná step.“

„Neušli jsme víc než pět set metrů,“ namítl Redhorse. „Pořád ještě jsme nedošli ke kraji přistávací plochy.“

Nečekal na odpověď a táhl svého druha dál. Když se z ohňů staly jen sotva viditelné plamínky v dálce, narazili dva Pozemšťané na první překážku. Redhorse, který držel ruku napřaženou dopředu, nahnátl něco tvrdého.

„Stát!“ sykl. Gilliam se poslušně zastavil. Redhorse ohmatával neviditelnou překážku.

„Vypadá to jako hranice dřeva,“ informoval seržanta. „Ty skřeti tu nejspíš mají uskladněné topivo.“

Postupovali podél překážky dál. Po několika minutách se Redhorse znovu zastavil.

„Dost velká hromada dřeva, co?“ zeptal se Gilliam.

„To ano,“ přisvědčil Redhorse, „ale někde přece musí skončit.“

Šli dál, dokud Gilliam záhadu nerozluštil.

„Řekl bych, že si skřeti své letiště oplotili,“ prohlásil. A skutečně, domnělý sklad dřeva byla vysoká palisáda. Nač ji asi regenerovaní potřebovali? Komu chtěli zabránit ve vstupu na přistávací plochu?

„Zkusíme se někde dostat na druhou stranu,“ rozhodl Redhorse. Hradba byla příliš vysoká, než aby se dala přelézt. Nezbylo jim než pokračovat v cestě podél ní. Konečně našli jednu uvolněnou kládu. Pracně vyviklali i dvě sousední a mezerou se dostali za hradbu.

„Pomalu už začínám střízlivět,“ tvrdil seržant. „A čím dál víc si uvědomuju, jaké je to bláznivé dobrodružství vyrazit takhle nazdařbůh do noci.“

Také Redhorse měl pocit, že překotný útěk z CRESTU III byla chyba. Mohli aspoň zkusit získat nějaké zbraně a bojové obleky. Regenerovaní by neměli žádné podezření, kdyby se chovali nenápadně. Redhorse pokrčil rameny. Teď už bylo pozdě rozmýšlet, co měli udělat lépe.

„Počkejte tady,“ přikázal Gilliamovi. Vykročil do tmy. Brzy narazil na první stromy. Podrost byl čím dál hustší. Půda byla měkká, pokrytá vrstvou zetlelého listí.

„Whipe!“ zavolal Redhorse tlumeně. ¹ ^

„Jsem tady, pane!“ ozval se seržant.

Redhorse šel po hlase a po chvíli byl zpátky u otvoru v hradbě.

„Před námi leží les, nejspíš hustá džungle,“ referoval. „Palisády mají asi zabránit ve vstupu zvěři.“

Whip Gilliam vzdychl. „To jsou

krásné vyhlídky,“ usoudil. „Třeba už tu někde číhá nějaká bestie, která nás chce sežrat.“ »

„Uá!“ zarval Redhorse. Vzápětí mu z lesa odpověděl řev, z něhož je zamrazilo.

„Ať to bylo cokoliv, umí to řvát lip než vy, majore,“ ohodnotil to Gilliam. „Co když se pěkně zase stáhnem za plot a dáme ty klády, jak byly?“

Redhorse položil seržantovi ruku na rameno, aby ho umlčel. V lese teď bylo ticho, ale pak zaslechli, jak se lámou větve. Něco velkého si razilo cestu džunglí.

„Je to docela blízko,“ zašeptal Gilliam.

Zaznělo zafunění a plácnutí.

„Voda!“ sykl Redhorse. „Někdo se jde koupat.“

Vypadalo to, že se nedaleko nějaké velké zvíře převaluje ve vodě.

„Co to může být?" ptal se Gilliam. Major teď už nepochyboval, že palisáda byla vybudována proto, aby zabránila velkým zvířatům procházet se po přistávací ploše.

Po chvíli obluda zase vylezla z vody. Dva Pozemšťané slyšeli, jak spokojeně odfrkuje, pak zase praskaly větve. Gilliam se sklonil a položil ucho na zem.

„Země duní!" řekl. „Vsadím se, že náš přítel je velký nejmíň jako slon."

Než mohl Redhorse odpovědět, zasáhla jeho tvář voda. Trhl sebou. Tak se soustředil na zvuky z lesa, že mu chvíli trvalo, než pochopil, že to byla kapka deště.

Z jednotlivých kapek byl brzy příval a promácel oba muže až na kůži. Nocí šlehl blesk a osvětlil okolí. Uviděli, že plot je složen z dlouhých kmenů zatlučených šikmo do země. Mezi palisádou a džunglí bylo několik metrů zdupané půdy plné louží. Byla to bezútěšná podívaná.

Následovalo táhlé zahřmění a déšť ještě zesílil. Bouře citelně ochladila vzduch. Redhorsovi začala být zima. Byl už docela střizlivý. Bylo mu jasné, že on a Gilliam mají pranepatrnou naději, že dobudou CREST III zpět. Tím, že loď opustili, nic nezískali.

„Jediná výhoda téhle průtrže mračen je, že teď máme jasnou hlavu, pane," řekl Gilliam.

Redhorse vytáhl láhev a zatřepal s ní. „Zbytek budeme potřebovat na zahřátí," usoudil. „Ještě několik hodin potrvá, než začne svítat."

„Už jste někdy spal vestoje, pane?" ptal se Gilliam, když bouře přešla a déšť ustával.

Redhorse si otřel obličej. Půda byla tak promáčená, že zapadali do bahna

až po kotníky. Gilliam si přitáhl jednu kládu z palisády a usadil se na ní. Major si k němu přisedl. „Dokud se nerozvední, nemůžeme nic podniknout," rozhodl.

^^^

Když si Rhodan odepínal padák, zaslechl tlumené žuchnutí, jak vedle něj přistál Atlan. Tiše na Arkonidana zavolal a hned uslyšel odpověď. Sbalil svůj padák a nechal ho ležet.

Rozhlédl se na všechny strany, ale nikde neviděl ani jiskřičku světla. ; Sami si neměli čím posvítit, a tak se nedalo zjistit, kde vlastně přistáli. Šel k místu, kde slyšel Allana.

„Vyskočili jsme ze stíhačky zbytečně brzo," řekl Atlan. „Co budeme dělat v takové tmě?" ^

„Někde blízko je osada regenerova-

ných," připomněl Rhodan. „Ta světla, která jsme viděli shora, nebyla daleko odtud."

„Jde o to, na kterou stranu máme jít," namítl Atlan.

Než se Rhodan mohl rozhodnout, zaujal ho zvláštní zvuk.

„Slyšíš to?" ptal se Allana.

„Vypadá to jako dusot," odpověděl Arkonidan.

„Světla!" vykřikl Rhodan. Ve tmě

se objevily neklidně plápolající plamínky.

„To jsou pochodně," rozeznal Atlan. „A ti, kdo je nesou, jdou k nám."

„Myslíš, že o nás vědí?" ptal se Rhodan.

„To sotva. Nejspíš je to náhoda. Doufám, že nás nenajdou."

Dusot snil. Začala se dokonce otrásat půda. Rhodan napočítal pět pochodní.

„Zní to, jako by sem dupalo nějaké obrovské zvíře," zažertoval Rhodan. „Hádám, že to bude nějaký primitivní stroj."

Za chvíli spatřili dva kosmonauti ve světle pochodní přicházet obrovské, temně se lesknoucí tělo. Na jeho zádech byla připevněná nosítka, v nichž sedělo pět regenerovaných. Každý držel pochodeň.

„Ještěr!" zvolal Atlan. Nemusel tlumit hlas, protože v tom hluku ho i Rhodan sotva slyšel.

Obluda měla tři metry dlouhý krk a vzhledem k tělu malou hlavu.

„Jak je to možné?" volal Atlan. „Jak můžou takoví regenerovaní ovládat tenhle kolos?"

„Stejně jako posádku CRESTU III," odpovídal mu Rhodan. „Hypnotizují to zvíře. Ta obluda je tak primitivní, že nepotřebuje ani oblouzení organickým plynem."

Ještěr přešel asi třicet metrů od nich. Když bylo možné domlouvat se zase normálně, poznamenal Rhodan:

„Pravděpodobně je to jen neškodný býložravec. Přesto bych se u něj nechtěl ocitnout moc blízko."

„Kde jsou býložravci, žijí obyčejně taky masožravé!," zhodnotil situaci pesimisticky Atlan. „Ti jsou třeba menší, ale tím nebezpečnější. Nevybrali jsme si to nejlepší místo k seskoku." <

„Půjďme směrem, odkud ještěr přišel," navrhl Rhodan. „Třeba se tak dostaneme k osadě." K: Zahřmělo a dalo se do deště. ['

„Ještě ke všemu bouřka," povzdychl si Atlan odevzdaně. Vydali se naznačeným směrem.

Nemohli tušit, že třicet kilometrů odtud dva jiní členové posádky CRESTU III sedí v dešti a čekají na příležitost, jak by se lodi zmocnili.

Džungle se probudila ještě před úsvitem. Redhorse se probral z polospánku, když blízko něj zatřepetal křídly pták. Otevřel oči a vyskočil. Jeho prudký pohyb probudil seržanta

Gilliamu, který instinktivně napřáhl paže, aby odrazil případný útok.

Od tůně, ukryté někde v lese, se ozývaly zvuky ranních návštěvníků.

Redhorse se protáhl. Byl celý ztuhlý a prokřehlý. Uniformu měl pořád ještě mokrou, jako by se v ní koupal. Gilliam na tom nebyl lépe. Oba se pokoušeli zahřát pohybem.

V denním světle to tu vypadalo ještě bezútěšněji. Zdupaný pruh půdy podél hradby byl

rozblácený. Za ním začínala džungle, šedá stěna stromů, keřů a popínavých rostlin. Palisáda nesvědčila o velké zručnosti regenerovaných. Některé kmeny byly zpráchnivělé, jiné vyvrácené nebo ulomené. Major pochyboval, že by hradba odolala náporu většího zvířete.

„Je mi líto, že jsem usnul, pane," omlouval se chraptivě seržant Gilliam a kýchl. Redhorse se nevesele zasmál. Nejspíš oba nastydli. Vytáhl láhev a nabídl seržantovi.

„A, naše snídaně," řekl nadšeně Gilliam, pořádně si přihnul a láhev vrátil. Zatímco pil Redhorse, objevilo se na kraji džungle tučné zvíře, které vypadalo jako divočák bez štětín. Když zahlédlo dva muže, nedůvěřivě se ukrylo za stromy. Redhorse slyšel, jak si o jeden drbe hřbet.

Tři ptáci se šedým peřím vyšli z křoví a zobali do bahna. Byli metr vysocí, měli dlouhé špičaté zobáky a tenké nohy. Občas se poprali o červa a chovali se, jako by jim celé okolí patřilo.

„Měli bychom se vrátit na druhou stranu plotu, než se tu objeví větší zvířata," řekl Redhorse. Protlačili se mezerou v hradbě. Redhorse si oddechl, když uviděl známé obrysy gigantické bitevní lodi na přistávací ploše. Dokud tam CREST III stojí, mají Pozemšťané naději, že sejí^

y,

znovu zmocní.

Asi dvě stě metrů od nich se objeví i lo dvanáct skřetů. Oba kosmonauti se hned vrátili za palisádu.

„Myslíte, že nás viděli?" zeptal se Gilliam. Redhorse zavrtěl hlavou. Nespouštěl regenerované z očí. Přiblížili se k plotu a na jednom místě jej otevřeli.

„Mají tam vrata," konstatoval Gilliam. „Nač jim asi jsou, pane? Určitě nemají stroje, s nimiž by zajížděli do džungle."

„Třeba tou bránou přichází něco z džungle na přistávací plochu," nadhodil Redhorse.

Potomci neznámých kosmonautů, kteří kdysi dávno ztroskotali na Olluře, mířili cílevědomě k okraji džungle. Tam se zastavili.

„Ti jedovatí regenerovaní vůbec nemají strach, zeje nějaké zvíře napadne," podivil se Gilliam.

„Mají schopnost hypnotizovat jiné tvory. U zvířat to musí být ještě snazší než u inteligentních bytostí. Jsou tak sebejistí, protože se jim na téhle planetě ještě nikdo nepostavil na odpor."

Vedle regenerovaných přistál pták s šedým peřím. Byl stejný jako ti tři, které Redhorse a Gilliam po procitnutí pozorovali. Jeden z regenerovaných, sotva větší než pták, ho vzal za zobák a hravě s ním potřásl. Pták si to dal líbit. Když ho skřet pustil, začal pták hledat zobákem potravu v bahně.

„Vypadá to, že naši přátelé na něco čekají," řekl Gilliam. „A tady už se to hrne z lesa!"

Redhorse už taky slyšel, jak praskají větve. Byly to stejné zvuky jako v noci. Pozemšťané napjatě čekali, (N» se z džungle vynoří. ;,"

Viděli, jak praskl středně veliký strom. Pak vylezl z džungle ještěr. Sloupovitýma nohama rozstříkoval bahno a rozdupával křoví. Regenerovaní ho uvítali vzrušeným pokřikem.

„Chlapci zřejmě chtějí to roztomilé zvířátko dostat na přistávací plochu,"

poznámeneal Gilliam. Jeden z regenerovaných hodil na

dlouhý krk ještěra laso a vyšplhal se mu na záda. Tam se pohodlně usadil. Cítil se tam zřejmě jistě, protože zakýval na ostatní.

„Jede na té potvoře jako na koni," řekl obdivně Gilliam.

Obr se dal do pohybu. Jedenáct regenerovaných ho následovalo k otevřeným vratům. Byla dost široká, aby mohutné tělo prošlo. Regenerovaní za ním vrata zavřeli, d'

„Doufám, že ho nechtějí nacpat do CRESTU III," vyjádřil své obavy Gilliam.

Redhorse máchl rukou. „Řekl bych, že tady všude byla dřív džungle,";

usoudil. „Regenerovaní ji vymýtili s pomocí ještěrů." '

Pohyb a doušek whisky je rozehrál. Ted' pocítili hlad. Hledat potravu v džungli se však majorovi zdálo příliš nebezpečné. Rozhodl se, že vyrazí k sídlišti regenerovaných.

„Jejich město je na druhé straně přistávací plochy," řekl Gilliamovi. „Půjdeme podél hradby."

Jen vyrazili, začalo znovu pršet. Obloha byla zatažená a Redhorse nečekal, že se ten den vůbec ukáže slunce. Gilliam se zastavil u šlápoty ještěra. Déšť už ji naplnil vodou.

„Má skoro metr," odhadl seržant.

„Jestli tu obludu poženou do lodi, prošlápne lávku."

„To neudělají," ujistil ho major. „Nemají k tomu žádný logický důvod."

Stále znova nacházeli poškozená místa v hradbě. Mezery byly jen narychlo ucpány, regenerovaní zřejmě žádný útok z džungle nečekali. Možná byly palisády pozůstatkem z doby , prvních

osadníků na Olluře.

Občas zabloudil Redhorse očima ke CRESTU III. Gigantická loď zabírala skoro polovinu přistávací plochy. Na jednom místě se její přistávací podpěry dotýkaly hradby.

Redhorse odhadoval, že pochodují ; už dvě hodiny, když teprve uviděli obrysy prvního stavení. Zastavili se a Gilliam se vyčerpaně opřel o hradbu. Dopili whisky. Redhorse odhodil prázdnou láhev za plot.

Domy, které uviděli, byly prosté chalupy se sedlovými střechami. Kolem nich vedly dřevěné chodníky. Dál uvnitř sídliště byly vyšší stavby, jejichž střechy vyčnívaly nad ostatní. Přesto se zdálo neuvěřitelné, že tvorové, kteří bydlí v takových primitivních chatrčích, byli schopní uletět ve třech kosmických lodích vzdálenost pěti světelných měsíců.

„Vypadá to tu jako po vymření," usoudil Gilliam.

„Většina regenerovaných je zřejmě v CRESTU III a kolem ní," odpověděl Redhorse. „Aspoň se dostaneme do osady nepozorovaně."

Šli dál. Za osadou uviděli pole. Někteří regenerovaní je právě obdělávali. Jezdili na ptácích podobných pštrosům po úzkých pěšinách mezi poli. Rostliny zasazené na polích připomínaly majorovi malé cypřiše. Rostly na nich červené plody podobné rajčatům.

Podle velikosti osady odhadl Redhorse, že tu žije asi deset tisíc regenerovaných.

„Musíme se dostat k domům," řekl Gilliamovi. „Přeběhneme kolem polí."

„To je nějakých pět set metrů nechráněného prostoru," odpověděl Gilliam. „Ted' všichni zmizeli mezi rostlinami."

„Tak do toho!" zavelel Redhorse.

Běželi vedle sebe. Když byli asi v polovině cesty, viděli mezi domy do ulice, pokud se tak dal rozblácený prostor nazvat. Naštěstí tam nikdo nebyl. Gilliam dlouhými skoky předběhl majora a doběhl ke krajnímu stavení první. Hned zalezl pod dřevěný chodník u domu. Redhorse s funěním přistál

vedle něj. Přitisknutí ke zdi vyhlíželi k polím. Nikdo se neobjevoval.

Gilliam si s úlevou oddechl.

„To bychom měli, pane," zamručel. „Ted' bychom měli najít nějaké skladiště."

Jako jediná možnost se jim nabízelo plížit se pod dřevěnými chodníky. Bylo to sice pomalé a nepohodlné, ale nejbezpečnější. Redhorse to navrhl Gilliamovi.

„Také jsem na to myslel, pane. Můžeme se tak ale dostat do pasti. Jestli nás uvidí, můžou zablokovat východy na obou stranách."

Prostor pod lávkami byl přepažen i ze stran, zřejmě proto, aby pod domy nezatékalo. Plazili se po rukou a po kolenou. Nad nimi bubnoval do prken déšť. Nic jiného slyšet nebylo.

Na jednom místě byl chodník prolomený a prkna trčela dolů.

„Musíme ta prkna odstrčit, jinak se dál nedostáném," konstatoval major.

„Bez rámusu to nepůjde," varoval Gilliam.

Prkna skřípěla, když je dávali stranou, ale nikdo si toho nevšiml. Lezli dál. •• ,

Dostali se asi o dvacet domů dál, když uslyšeli křičet nějaké regenerované.

„Před námi se něco děje," zašeptal Redhorse.

Hned nato se ozvalo ohlušující troubení.

„Ještěr!" vyhrkl Gilliam. „Tady uvnitř města?"

„Je docela blízko," odhadoval Redhorse. Odtáhl prkno v boční přepážce, aby viděli na ulici.

Naskytl se jim fantastický výjev. Jeden transportér z CRESTU III se zabořil až po osy do bahna a nemohl dál. Regenerovaní ho při nakládání přetížili. Kolem vozu postávali bez zájmu v dešti také členové posádky CRESTU III.

Nejmíň dvacet regenerovaných pohánělo vzdorujícího ještěra. Připráhli ho k vozu mnoha lany a zřejmě očekávali, že jim vozidlo vytáhne z bahna. Křičeli a byli z té situace nervózní. Ještěr zvedl hlavu na dlouhém krku a zařval. Ocasem bičoval půdu, až vystřikovaly fontány bahna.

Když ještěr zatáhl, dvě lana ze sedmi se přetrhla. Vůz vyjel z bahna a převrátil se. Bedny s rachotem padaly z korby. Ještěr táhl prázdný vůz ještě několik metrů po ulici, pak zůstal stát. Pozemšťané bezmocně postávali. Regenerovaní zuřili. S pomocí mužů z CRESTU III se jim podařilo vůz znovu postavit a začali bedny nakládat zpátky.

„Musíme dál," řekl Redhorse. „Tady nic nepořídíme."

Chování regenerovaných ho šokovalo. Tihle trpasličí mutanti byli šílení!

Až dosud si o nich Pozemšťané mysleli, že jsou přehnaně sebevědomí a neuvěřitelně odvážní. Ve skutečnosti to bylo šílenství! Při pomyšlení, že posádka CRESTU III je v rukou šilenců, majora mrazilo. Redhorse zaťal ruce v pěst. „Měli jsme je všechny pobít!" vyhrkl.

Sám se lekl svých slov.

Gilliam dělal, že nic neslyšel. Nejspíš si myslel totéž.

„Rychleji!“ přikázal Redhorse. „Musíme si pospíšet. Regenerovaní už určitě mají své plány, pokud jde o CREST III.“

Zdálky sem dolehl řev ještěra. Ze střech domů stékala voda. Všude to bylo cítit plísni. Mírně se oteplilo.

Redhorse nevěděl, jak dlouho jim trvalo, než se dostali na konec ulice a tím i k východu zpod dřevěného chodníku. Viděli na volné bahnité prostranství, které regenerovaní zpevnili několika kládami. Na protější straně bylo několik podlouhlých budov, jejichž vrata byla dokořán.

Pohybovali se tam skřeti.

„Stejně dobře se můžeme vrátit,“

řekl seržant. „Nepovede se nám přejít nepozorovaně na druhou stranu.“

Návrat by znamenal definitivní porážku, to oba věděli. Vzdali by se tím i poslední naděje na ovládnutí CRESTUIII.

Z jiné ulice, do které neviděli, vyjel transportér z CRESTU III a zmizel v otevřených vratech jedné větší budovy.

„Tam skladují všechny důležité věci,“ řekl Redhorse bezvýrazně. „Jistě bychom tam našli i zbraně, kdyby se nám povedlo dostat se dovnitř.“

„Dá se to provést jen jedním způsobem,“ navrhl klidně Gilliam. „Jeden z nás musí ty skřety odlákat, a druhý se tam v tom zmatku dostane.“

„To nemůžem risko...“ Redhorse nedořekl. Seržant vyskočil a vyběhl z úkrytu.

„Whipe!“ vykřikl Redhorse, i když věděl, že ho nezastaví. Gilliam uběhl asi padesát metrů, pak začal rozhazovat rukama a křičet.

Regenerovaní ve skladech Gilliama zpozorovali. Jen váhavě opouštěli svá místa a vydali se za ním.

Major zamumlal kletbu a vylezl ven. Teplý vítr mu hnal déšť do tváře. Na ulici nikdo nebyl.

Seržant Gilliam poskakoval jako blázen po volném prostranství. Regenerovaní se už za ním rozběhli. Zřejmě poznali, že Gilliam není pod vlivem hypnózy.

Redhorse viděl, jak regenerovaní seržanta postupně obklíčili. Vyběhl, aby se co nejrychleji dostal přes volný prostor. Klády, kterými regenerovaní zpevnili povrch, byly mokré a klouzaly.

Major se nestaral o to, jestli ho někdo pronásleduje. Čím déle běžel, tím dál se zdály být sklady.

Koutkem oka zahlédl, jak Gilliam pronásledovatelům vyklouzl a zmizel v jedné z postranních ulic. Za ním se řítila horda zuřivých regenerovaných.

Když byl Redhorse dvacet metrů od otevřené brány velké budovy, objevil se ve vchodu regenerovaný. Nechápatě se na majora díval. Ten prostě běžel dál, regenerovaného porazil a řítil se dovnitř. Skřet za ním začal křičet. Hala byla osvětlena pochodněmi upevněnými na stěnách.

Redhorse zahlédl několik beden které určitě pocházely z CRESTU ni. Za ním se ozvala exploze a těsně před ním narazila do země kulka. Major se vrhl za bedny a jednu menší otevřel. Zklamaně zabodoval, když našel jen náhradní díly. Otevřel druhou bednu, rozhrnul obkladový materiál a nahmatal kovovou hlaveň paprskometu. Vytrhl zbraň z bedny a převalil se na stranu. Vedle něj se zaryla další kulka. i

Redhorse vypálil bez míření. Slyšel regenerovaného vykřiknout. Vyskočil na nohy. Před bednami se tvořila bublající hmota. Zasažený skřet začal obměňovat své buňky.

Redhorse odvrátil oči a zamířil k východu. Vzpomněl si zase na Whipu Gilliama. Stiskl zbraň pevněji.

^ ^ ^

Půda povolila Rhodanovi pod nohama. Stalo se to tak rychle, že ani neměl čas zareagovat. Slyšel Atlanův přidušený výkřik, než tvrdě dopadl. Hned zase vyskočil, aby odrazil případný útok.

Mámě se.snažil ve tmě něco rozeznat. • : „Past na zvířata,“ konstatoval Atlan. „Spadli jsme do ní.“

Nač staví regenerovaní takové pasti, uvažoval Rhodan, když ovládali zvěr hypnoticky?

„Jistě je velmi stará,“ přemýšlel nahlas Atlan, jako by mu Četl myšlenky. „Pravděpodobně z prvních dob po nouzovém přistání kosmonautů. Tenkrát ještě nevěděli, jak si se zvířaty na téhle planetě poradí.“

Rhodan hmatal po stěnách jámy.

Nepodařilo se mu dosáhnout na horní okraj.

„Musíme se odtud dostat,“ řekl. „Vylezu ti na ramena a zkusím dosáhnout nahoru.“

„To nebude k ničemu,“ namítl Arkonidan. „Past nad námi sklapla. Řekl .bych, že přes otvor leží klády.“

Rhodan našel na dně jámy větev a prozkoumával vršek. Větev se skutečně dotkla pevné zábrany.
„Bohužel máš pravdu,¹¹“ řekl zklamaně příteli. „Vypadá to, že se tu zdržíme na noc.“

„Ještě nám zbývá jedna možnost,“ řekl Atlan.

„Gucky? Ten nás odtud může vytáhnout, až se vrátí.“, „To by už taky mohlo být pozdě,“
odpověděl Atlan. „Ne, myslel jsem ten posvátný nástroj kosmických inženýrů ~ Kildering.“

Rhodan sáhl na dřevěnou schránku na svém opasku.

„Slíbil jsem Kalakovi, že Kildering použiji jen v případě nejvyšší nouze,“ řekl. „Kromě toho
nevíme, co je vlastně uvnitř. Nevěřím, že je to nějaký nástroj, který by nám odtud pomohl.“

„Měli bychom to vyzkoušet,“ naléhal Atlan.

Rhodan odvázal schránku od opasku. Kalak jí bezmezně důvěřoval. Co

se stane, když ji vyzkoušejí? Škoda, že na ni v té tmě nevidí. Třeba ji vůbec nebudou umět ovládat.

Rhodan nahmátl víko a odklopil je.

Kildering ožil.

^ ^ ^

Don Redhorse zůstal stát ve vchodu. Přilákání přestřelkou sbíhali se ze sousedních budov skřeti. Vrátili se i ti, kteří předtím pronásledovali Gilliama. Redhorse se přinutil chladně zvážit své vyhlídky. Neměl kam utéct. Rozhodl se k zoufalému činu. Vrátil se do haly a rychle zotvíral několik beden, až v jedné našel těžký dezintegrátor. Ten pak dovlekl k bráně a vrhl se na zem za něj.

první regenerovaní se už přiblížili na padesát metrů. Redhorse vypálil. Řada nepřátel se rozpadla, nejméně dvacet jich padlo za obět' proudu energie. Ti už se nemohli regenerovat.

Redhorse čekal, že skřeti podniknou druhý útok, ale k jeho údivu se stáhli do domů. Odtud na něj začali střílet. Musel ustoupit do haly. Vytvořil si kryt z několika beden. Když se několik regenerovaných objevilo ve vchodu, Redhorse je postřílel.

Cítil, že mu vyschlo v ústech. Ruce se mu třáslly.

Záporní mutanti, myslel si, to jsou nejhorší nepřátelé inteligentních bytostí. Přesto neměl docela čisté svědomí.

Na Whipu Gilliama už raději vůbec nemyslel. Seržant bezpochyby padl skřetům do rukou.

Z úvah ho vyrušil divoký řev. Podíval se přes bedny a uviděl, jak regenerovaní ženou přes náměstí ještěra. Na toho by potřeboval energetické dělo. Regenerovaní ho jistě hypnózou donutí, aby Pozemšťana napadl.

Mohutné tělo se sunulo k bráně. Obluda znovu zařvala. Dusot nohou otřásl půdou. Zvíře uhodilo ocasem o stěnu skladu. Budova se zatřásla, na Redhorse se snesl prach. Slyšel, jak regenerovaní křičí. S ještěrem byly zřejmě potíže.

Ted' už zatarasil celý vchod. Redhorse vystřelil z dezintegrátoru. Ještěr pronikavě zařval a postoupil dál do haly. Zapraskalo dřevo a střecha skladu se rozpadla. Bedny, za nimiž se Redhorse ukrýval, rozdrtil ještěr jediným šlápnutím.

Major se převálil na stranu. Ted' už jednal jen instinktivně. Povedlo se mu trefit ještěra do nohy. Obrovské tělo se nachýlilo dopředu. Redhorse čekal, kdy ho zvíře zalehne. V dýmu a zvířeném prachu nebylo skoro nic vidět.

Najednou se kolem rozsvětlo. Umírající ještěr mrskl ocasem a vyrazil celou boční stěnu skladu.

Posledními silami uchopil Redhorse dezintegrátor a tápal ke vzniklému otvoru. Tam klesl vyčerpán mezi trosky. Zvedl hlavu a uviděl, že je na ulici. Regenerované nikde nebylo vidět.

Zřejmě se shromáždili na náměstí. Budou věřit, že Pozemšťan zahynul.

Redhorse nechal zbraň ležet, protože ji už neunesl. Podařilo se mu přejít ulici a tam zalezl pod dřevěný chodník. Zůstal ležet zcela vyčerpaný.

Zabil několik regenerovaných a jednoho ještěra. Bylo to ale zbytečné.

CREST III měli i nadále v moci regenerovaní.

^ ^ ^

Kde?

Telepatická otázka přišla zcela nečekaně a zasáhla Rhodana jako úder. Aniž o tom uvažoval, jeho podvědomí už odpovídalo.

Ollura. Jediná planeta malého rudého slunce. Okraj mlhoviny Andromeda. Pět světelných měsíců od Kalakova kosmodromu.

Rhodan vycítil, že je tazatel spokojen.

Kdo?

Co se to vlastně děje?myslel si Rhodan zoufale. Jeho podvědomí už odpovídalo.

Spojenci kosmického inženýra Kataka. Přátelé. Pět tisíc tvorů z jedné sousední galaxie. Přátelé! Tazatel uvažoval. Pak váhavě položil další otázku.

Kdy?

Sedmnáctého ledna dva tisíce čtyři sta čtyři pozemského času!

Aniž si uvědomoval, že stále ještě drží v rukou schránku, opřel se Rhodan zády o vlhkou stěnu jámy. Slyšel, jak si Allan ve tmě něco mumlá.

„Někdo s námi navázal telepatický kontakt," řekl Rhodan.

To jsem já, Kildering, odpověděl telepatický hlas.

„Posvátný, nástroj!" vyhrkl Atlan. „On je živý."

Následovalo mocné popření. Pak představa želatinové hmoty, která sestává z více než šesti milionů nepatrných jednotek.

„Jednotek?" ptal se temně Rhodan. „Co to znamená?"

Mušlí! Kildering s úlevou přenášel to slovo do myšlenek obou kosmonautů. Z každé mušle jen mikroskopicky malá část. Paměťová, paměťová, paměťová, paměťová...

„Rozumím!" vykřikl Rhodan, ale

Kildering už z jeho myšlenek vyčetl, že mu není všechno jasné.

„Živý počítač," řekl Atlan. „Před vynálezem pozitronických mozků dělali také pozemští kybernetici pokusy s měkkýši. Objevili zvláštní druh mušlí, jejichž želatinová tělíčka byla schopna pojmout mnohem víc informací než tehdy obvyklé tištěné tranzistory."

„Ale šest milionů," řekl Rhodan. „Spících v téhle bedničce a telepaticky nadaných..."

„Šest milionů jednotek," řekl nezvučně Atlan. „Každá jednotka pojme možná..."

Půl milionu informací, prohlásil pohotově Kildering. A znovu důrazně popřel, že by byl živa bytost.

Jsem nástroj! Pracuji. Mam k dispozici skoro všechno vědění, které si kdy osvojili kosmičtí inženýři.

„Ale ty myslíš," namítl Rhodan. „Kdo je schopný logicky přemýšlet, nebo mít jen instinktivní pocity, ten žije."

„Rád bych věděl, jak tahle věc pracuje," uvažoval Arkonidan.

Nepotřebuji zdanou energii, potočil Kildering. Bez nároků. Bez, nároků Bez nároků.

„To nic nevysvětluje," řekl Atlan. „Jak sbíráš informace?"

Telepaticky, to je nejlepší metoda, odpovídal posvátný nástroj. Mám už informace o všech událostech, které se přihodily od vašeho přistání na kosmodromu. Lituji, že jste ztratili svou loď.

„Ta věc cítí," zabručel Allan.

Telepatická reflexe. Jste to vy, od koho vycházejí city.

Rhodan si pokoušel představit šest milionů želatinových dílků, z nichž každý obsahuje půl milionu informací, a to vše v téhle bedničce.

„Jak dokázali Kalak a jeho spolupracovníci vytvořit něco takového?" ptal se Atlan.

Byl to pokus. Kosmickým inženýrům se povedlo spojit dva tisíce jednotek. Pak začal Kildering pracovat samostatně. Inženýři se jen řídili jeho pokyny

„Proč jsi se přestal zvětšovat?" ptal se Rhodan.

Šest milionů mušlí, to je velké množství, vysvětloval Kildering. Možnosti se vy Čerpaly. Třeba je to dobře, aspoň je pro mě určitá hranice.

Rhodan tušil, že by potřeboval celé hodiny, aby pochopil všechny souvislosti, vyplývající z telepatického rozhovoru.

„Proč jsi nepomohl kosmickým inženýrům v jejich boji s Mistry ostrovů?" ptal se Atlan.

Zachránil jsem Kalaka, protože zákon pravděpodobnosti potvrzoval možnost, že se některým inženýrům podaří uprchnout. Teď jste přišli vy. a pomůžete mu.

„Sami potřebujeme pomoc," připomněl Rhodan. „Pro Kalaka teď nemůžeme nic udělat. Proč tě nevyvolal z tvé schránky dřív?"

Kalak je němý, odpověděl smutně Kildering. Když už bylo moje vědění příliš rozsáhlé, chtěli kosmičtí inženýři zabránit tomu, abych je telepatickými otázkami dále rozšiřoval. Podařilo se jim zaclonit proti mne všechny, kdo pracovali na projektu posvátného nástroje. Nemohu s Kalakem navázat spojení, a mohu pomoci jen tehdy, když je přítom třetí osoba.

„Ale proč tě tedy Kalak nepoužil, už když jsme přistáli na kosmodromu?" zajímalo Rhodana.

V určitém časovém úseku mohu řešit vždy jen jeden problém, vysvětloval Kildering. Musím neustále obměňovat informace. To znamená, že za každý prvek, který přijmu, musím jiný vyřadit. To je neuvěřitelně složitý proces, protože musím zvažovat důležitost jednotlivých informací. Kdybych pracoval nepřetržitě, mohlo by se stát, že by neustálé obměňování dat způsobilo zmatek.

„Zbláznil by ses z toho," konstatoval střízlivě Atlan.

Šest milionů bláznivých želatinových drobečků, myslel si Rhodan;

Ohrožovaly by svého majitele, protože by dodávaly nesprávné výpočty.

Nemějte obavy, reagoval telepaticky Kildering. Pomůžu vám vyřešit tenhle problém. Až se

rozední, půjdete do města. Potkáte tam aspoň jednoho člena posádky vaší lodi, který se dostal na svobodu.

„Jak to VÍŠ?“ divil se Allan.

Nevím to, ale stane se to. CRESTIIÍ má pět tisíc členů, posádky. Podle mých výpočtů, se za těchto okolností nejméně dvěma podařilo utéct.

Rhodan zvedl hlavu. Tma začala ustupovat dennímu světlu. Nezřetelně rozeznával klády, které ležely přes otvor jámy. i

„Jak se odsud dostaneme?“ zeptal se.

Steny jámy jsou promáčené deštěm, odpovídal telepaticky posvátný nástroj kosmických inženýrů. Nebude těžké odhrabat tolik hlíny, aby některé klády spadly do jámy. Po nich vylezete nahoru.

„Ty jsi ten nejlepší nástroj, s jakým jsem kdy pracoval,“ usoudil Atlan.

Ano, souhlasil Kildering. Podle mých informací je toto tvrzení správné.

Rhodan cítil že se na něj Atlan dívá. Jako na povel se oba rozesmáli.
Dejte se do práce, napomínal je Kildering. Nemůžete si dovolit otálet.

5. .

Don Redhorse by nedokázal říct, jestli usnul vyčerpáním nebo prostě ztratil vědomí, když ho probudil řev ještěra. Přestalo pršet a dále se oteplilo.

Redhorse se zvedl a po čtyřech se plížil k okraji dřevěného chodníku. Každý pohyb mu působil bolesti. Přesto cítil, že se mu vrací síly.

Díval se, co se děje na ulici. Několik regenerovaných pohánělo ještěra, který měl na krku zavěšenou mohutnou kládu. Zřejmě se snažili zarovnat poničenou vozovku. Obrovitý ještěr se vzpouzel a řval na protest, ale nevymanil se z hypnotického vlivu regenerovaných.

Redhorse se stáhl a trpělivě čekal, až podivný válec zahne za roh ulice. Teprve pak se odvážil znovu vyhlédnout. Ulice teď byla prázdná, ale v pobořeném skladu se zřejmě pracovalo. Tam se vrátit nemohl. Už zase neměl žádnou zbraň.

Byla to velká chyba podceňovat regenerované. Vzpomněl si na Whipu Gilliama. Rád by věděl, jestli seržant ještě žije.

Vylezl z úkrytu a postavil se. Přepadla ho závrať a chvíli trvalo, než mohl vykročit a přejít ulici. Na druhé straně vylezl na chodník a prošel úzkou uličkou mezi dvěma budovami. Nikdo ho nezadržel. Dostal se zase na okraj města. Asi tři sta metrů od něj byla palisádová hradba. Nedaleko pracovali regenerovaní na polích.

Horký vzduch mu nedělal dobře. Zablácené šaty mu usychaly na těle. Zaslechl šramot a zpozorněl. Koutkem oka zahlédl rychlý pohyb. Obrátil se připraven k obraně.

Vtom uslyšel důvěrně známý hlas:

„Jen klid, majore.“

Rhodan a Allan se vyloupili ze stínu domu a přicházeli k němu. Redhorse . zmateně zamžikal.

„Kde se tu berete?“ zachraptěl.

Perry Rhodan poklepal na dřevěnou schránku, která mu visela u opasku.

„Kildering nás sem přivedl,“ prohlásil.

Redhorse viděl, jak se Atlan směje. Vůbec ničemu nerozuměl.

„Myslel jsem, že jste zůstali na kosmodromu, pane,“ řekl.

„To jsme taky zůstali,“ potvrdil Rhodan. „Ale Cucky si vypůjčil

z hangáru CRESTU III stíhačku Moskyto. S tou jsme přiletěli sem na 01luru. Gucky a Kalak se vrátili na kosmodrom pro ochranné obleky.“

Redhorse už se trochu vzpamatoval. „Ochranné obleky? K čemu, pane?“

„Jestli chceme získat zpátky CREST III, musíme mít možnost pohybovat se v lodi, aniž bychom dýchali nebezpečný plyn,“ vysvětlil Atlan.

Redhorse cítil obrovskou úlevu. Všechny útrapy, které prožil se mu teď zdály bezvýznamné.

„Vy jste jediný z posádky, komu se podvedlo utéct?“ ptal se Rhodan.

„Byl se mnou ještě seržant Whip Gilliam. Pak chtěl odlákat regenerované, abych se mohl zmocnit nějaké zbraně.“ Redhorse sklopil hlavu. „Povedlo se mi najít těžký dezintegrátor, ale musel jsem bojovat s j esterem a pak jsem byl tak slabý, že jsem zbraň neunesl.“

„Kde je Gilliam teď?“ chtěl vědět Rhodan.

„Obávám se, že ho ti skřeti zajali. Doufám, že není mrtvý.“

„Teď bohužel nemůžeme hledat jednotlivce, když jsou ohroženy životy celé posádky,“ řekl

Rhodan. „Doufám, že Gucky s Kalakem budou zpátky před setměním. Do té doby bychom si měli CREST III obhlédnout, abychom věděli, co nás čeká.“

„Na přistávací ploše se hemží regenerovaní,“ sděloval Redhorse. „Obsadili centrálu a nepustí tam nikoho z posádky. Naši muži musí vynášet z lodi náklad a regenerovaní ho odvázejí pryč.“

Rhodan se na okamžik zamyslel. „Jestli regenerovaní v lodi loupí, patrně nemají zatím v úmyslu

s ní odletět."

„Vynášejí jen zbraně a náhradní díly," upřesnil Redhorse. „Předpokládám, že chtějí odletět, až s tím budou hotovi."

Moje výpočty to také potvrzují, ozval se jim v hlavách telepatický hlas.

„Co to...?" začal major.

„To byl Kildering," vysvětlil mu Pěny Rhodan. „Posvátný nástroj kosmických inženýrů. Kalak mi ho předal. Vysvětlí vám všechno mnohem rychleji, než bych to uměl já."

Jako na potvrzení začal Kildering majorovi telepatický sdělovat, co se vše odehrálo.

„Živý počítač," vydechl Redhorse udiveně. Kildering okamžitě protestoval. Rhodan se na majora usmál. „Nemá rád, když se o něm mluví jako o živé bytosti. Je nástroj, nic víc."

„Nic víc," opakoval Redhorse nechápavě. „Promiňte, pane, ale začínám pochybovat, že přede mnou opravdu stojíte. Třeba jsem se zbláznil."

„Jste úplně normální," ujišťoval ho Rhodan. „A teď se podíváme na přistávací plochu."
6.

Když se Gucky blízko Ollury vrátil s Moskytem do normálního prostoru, zachytil rádiové hlášení, které vysílal z CRESTU III Bitzos. Náčelník regenerovaných žádal ostatní národy v mlhovině Andromeda, aby se podrobily. Tomu, kdo rozkazu neuposlechne, hrozil trestným tažením, které chtěli regenerovaní zřejmě uskutečnit s pomocí CRESTU III.

Gucky zlostně zesílil příjem naplno. „Poslechni si ty žvásty," řekl Kalakovi, který seděl za ním. „Ten blázen vytrubuje svůj úspěch do světa a ještě sem přiláká cizí kosmické lodě."

Kalak si nervózně škubal vousy. „Musíme si pospíšet. Nechtěl bych, aby se o nás dozvěděli Mistři ostrovů."

Myšob navedl Moskyta na okružní

dráhu kolem Ollury a přepnul na automatického pilota. ' • ,

„Skočím nad Boltrou,"* řekl. Boltra se jmenovalo město regenerovaných. Bitzos to jméno několikrát uvedl ve svých hlášeních. „Tam rychle najdu Rhodana a vrátím se s ním." Podíval se nedůvěřivě na inženýra. „Opravdu myslíš, že dokážeš řídit letoun, kdyby bylo potřeba?" Kalak se usmál. „Samozřejmě," ujistil Guckyho. „Už jsem se musel naučit ovládat složitější stroje v ještě kratší době."

Gucky měl chuť chvilku ho poučovat, ale Kalak mu nedal příležitost. Proto si mrzutě připnul masku a soustředil se na teleportaci. Neodpustil si napřed drobný žert. Sklopil pod Kalakem sedadlo.

„Telekineze," poznamenal Kalak klidně. „Pěkné."

Gucky zklamaně protáhl obličej a skočil. Zhmotnil se na okraji města, hned vedle palisádové hradby. Mezi domy viděl na přistávací plochu. CREST III stála pořád tam, kde s ní přistála hypnotizovaná posádka. Gucky se orientoval. Vnímá nesčetné myšlenkové impulzy regenerovaných.. Mezi tím cítil mdlé a lhostejné myšlenky hypnotizovaných členů posádky na palubě CRESTU III. O několik

vteřin později zachytil myšlenkové záření Rhodana a Allana. Znovu skočil a objevil se ve stejném okamžiku na protější straně plochy.

Rhodan, Atlan a Redhorse se tu ukrývali za palisádou. Pozorovali odtud nákladní východ z CRESTU III.,

„To jsem rád, že jsi tu zpátky." uvítal Rhodan myšoba. „Za chvíli bude tma."

Gucky ho neposlouchal. Zaměřil se na zvláštní impulzy, které teď zachytil. Rhodan si jeho utkvělý pohled vyložil správně.

„To, co cítíš, je Kildering," vysvětlil.

Guckymu klesla brada. Málokdy přijímal tak silné a zřetelné telepatie" ke impulzy jako teď.

Posvátný nástroj měl nad ním bezpochyby převahu.

Také jsem byl pouze pro tento účel sestrojen, vysílal Kildering. Je rozdíl mezi vrozeným nadáním a schopnostmi nástroje.

„Nástroje?" koktal Gucky a díval se z jednoho na druhého. „Proč nám Kalak nikdy neřekl, jaký poklad s sebou nosí v téhle bedničce?"

„Třeba se bál, že bys dostal chuť na mušle," smál se Atlan.

Toto podezření je i v humorném smyslu neopodstatněné, vstoupil do toho Kildering. 2 obsahu myšobova

myšlení jasně vysvětluje, že dává přednost plodům, které rostou pouze na Rhodanově domovské planetě a jmenují se karotka. Tuto informaci ovšem nepovazují za dostatečně závažnou, abych ji neměnil za jinou.

Není nic důležitějšího než karotka! odpověděl Gucky vztekle. Měl by sis to poznamenat.

Žravost, odpověděl Kildering, je vlastnost ne vždy chvályhodná. V každém případě jsem to vyčetl z Rhodanových myšlenek.

„Tak?“ zavrčel Gucky a ošklivě se na Rhodana zadíval. „Konečně vím, co si o mně podvědomě myslíš.“

„Mě spíš zajímá, jestli se Kalakovi povedlo vyrobit ty skafandry,“ řekl Rhodan.

„Samozřejmě,“ řekl Gucky. „Měl jsi dobrý nápad, že jsi mě poslal s ním. Aspoň jsem mohl Kalakovi pomoci.“

„To byl dobrý vtip!“ zasmál se Allan. „Vždyť máš obě pracky levé!“

Gucky se zatvářil pohrdavě. „K řemeslné práci bych se nepropůjčil. Moje pomoc byla jiného druhu.“

„Duševní pomoc?“ hádal Rhodan.

„Umělecká pomoc,“ řekl Gucky pyšně.

Rhodan a Atlan se po sobě podívali. Redhorse řekl: „Třeba Gucky natřel obleky svítivou barvou.“

„Ne!“ zakroutil hlavou Cucky. „Stál jsem modelem.“

„Ty jsi stál modelem?“ opakoval nevěřícně Rhodan. „To znamená, že se do našich obleků nevejdeme.“

Tohle, vložil se do toho Kildering, je zcela nelogická diskuze a škodí našim plánům. Měli bychom se teď věnovat jiným věcem.

Než na to mohl Rhodan odpovédět, vyrušil je hluk motorů. Podívali se ke CRESTU III, kde se otevřela vrata hangáru a vypustila pět stíhaček Moskyto.

„Vypouštějí stíhačky!“ divil se Rhodan. „Co to znamená?“

„Skřeti pravděpodobně zaměřili našeho Moskyta a dali pěti pilotům rozkaz, aby ho sestřelili,“ domníval se Atlan.

To je správné vysvětlení, vysílal Kildering. Musíme hned jednat.

Rhodan se otočil k Allanovi. „Ty a Redhorse 41 počkáte,“ rozhodl. „Mě vezme Cucky na Moskyta. Cucky se vrátí s obleky a s Kalakem. Redhorse si obleče můj oblek. Musíte se pokusit dostat k havarijnímu přepínači CRESTU III. Já zatím těch pět Moskytů odlákám.“ Při pomýšlení na vzdušný souboj stiskl Rhodan pevně rty.

Vzal Guckyho za rameno.

„Tak dělej, maličký!“ vyzval ho. „Atlan a Redhorse vědí, co mají v CRESTU III dělat.“

„Nechtě mě letět s Moskytem,“ zvolal Redhorse, ale to už se Cucky a Rhodan odhmotnili.

Kalak se vyděsil, když se najednou objevili na palubě stíhačky. Rhodan hned zkontroloval lokátory. Pět Moskytů ještě nebylo v nebezpečné blízkosti.

„Co se děje?“ ptal se Kalak, který hned vycítil, že něco není v pořádku.

„Zaměřili naši stíhačku,“ vysvětloval Rhodan. „Regenerovaní přinutí pět našich pilotů, aby ji napadli.“

Kalak přikývl. Pak padl jeho pohled na schránku u Rhodanova opasku.

„Kildering!“ vykřikl. „Vy jste použili posvátný nástroj!“

Rhodan pokrčil rameny. Věděl, že nemůže před kosmickým inženýrem tajit pravdu.

Udělal dobře, vysílal Kildering chlácholivě. Všechno bude dobré.

„A co teď?“ zeptal se Kalak mírněji, když mu Cucky tlumočil Kilderingův vzkaz.

„Musíte s Guckym a skafandry skočit zpátky na povrch planety a vniknout do naší kosmické lodi.“

Atlan a Redhorse vědí, co dělat.“

„Redhorse?“ ptal se Kalak.

„Důstojník, kterému se povedlo regenerovaným utéct.“

Rhodan viděl, že Kalak váhá. Neklidně se podíval na lokátory. Za pár minut bude pět útočících strojů na dosah.

„Pospěšte si!“ naléhal.

Vzápětí oba zmizeli. Rhodan s úlevou odepjal od opasku schránku s Kilderingem a usadil se do pilotního křesla. Jeho buněčný aktivátor ho naštěstí chránil proti únavě, jinak by už nebyl schopen pilotovat.

Na lokátorech bylo vidět, že se stíhačky seskupily do bojové formace. Rhodan uvažoval, koho asi regenerovaní vybrali, aby s nimi letěl. Nezbude mu než střilet na muže, kteří byli jeho přátelé. Sestoupil do horních vrstev atmosféry, kde se dal Moskyt snáze ovládat. Věděl, že bude muset boj protahovat, aby dal Atlanovi a ostatním čas vniknout do CRESTU III. Regenerovaní se soustředí na dění na obloze a jejich pozornost ochabne.

Bude muset použít impulzní dělo.

To jsou zbytečné starosti, ozval se Kildering. Přežiješ tenhle boj, a pět mužů v těch druhých letounech také.

„Odkud to víš?“ ptal se Rhodan.

Vyplývá to z informací, které jsem

v posledních vteřinách nasbíral, odpověděl Kildering.

„A co CREST III?“ chtěl Rhodan vědět. „Dostaneme ho zpátky?“

Překvapilo ho, že tentokrát žádnou odpověď nedostal.

Pět strojů se seřadilo nad ním a chystalo se ke společnému střemhlavému útoku. Rhodan se trpce usmál. Věděl, že ve stíhačkách sedí dobří piloti. Měli jen tu nevýhodu, že byli hypnotizováni skřety. To jejich reakce zpomalí.

Stíhačky ho skoro obklíčily. Rhodan zakličkoval a pak najednou zrychlil. Za ním to zablýskalo.

Impulzní děla Moskytů vystřelila.

„Ti nám zatopí,“ řekl Rhodan Kilderingu.

A jak, souhlasil posvátný nástroj kosmického inženýra.

Vzdalovali se od města, ale to neměl Rhodan v plánu. Otočil letoun

;

a soustředil se na mířidla impulzního děla.

Hypnotizování piloti jistě nepočítali s tím, že se jim pronásledovaný pilot postaví na odpor.

^ X ^

Cucky s Kalakem se zhmotnili těsně u Allana a Redhorse. Předali čekajícím mužům skafandry.

„Musím si chvíli odpočinout," řekl Gucky. „Ty skoky na dlouhou vzdálenost mě vyčerpávají. A čeká mě ještě skok do CRESTU III."

Atlan přikývl a navrhl; „Pojďte, majore, vyzkoušíme si obleky."

Skafandry byly zhotoveny z tenké, skoro průsvitné a neuvěřitelně lehké látky. Odlehčená byla i helma a kyslíkový přístroj.

Když si Atlan oblek natáhl přes hlavu, řekl Kulakovi: „Odvedl jste v nejkratší době mistrovské dílo."

„Taková práce mě těší," odpověděl polichocený inženýr. „Uvidíte, že tyhle obleky neselžou ani při obtížných tlakových podmínkách. Látka vzdoruje horku i chladu. Nemusíte se bát poškození." Gucky navrhl:

„Nejdřív vezmu s sebou do lodi jen Allana. Jestli bude volný přístup k nouzovému spínači, vrátím se pro Kalaka a Redhorse."

Atlan se přesvědčil, že má dobře zapnutou helmu, a vzal Guckyho za ruku. Gucky opětoval jeho lehký stisk a skočil. Jako vždy Allana překvapil bleskový přechod z jedné scény do druhé. Bylo to jako filmový střih.

V místnosti, kde byl spínač pro případ havárie, nikdo nebyl. Gucky se svými paranormálními smysly zaposlouchal do okolních místností. Pak uklidněn kývl na Allana.

„Kolem dokola nikdo. Zatím máme klid."

Atlan věděl, že nouzové spínače musí zapínat dva členové posádky. Bylo to bezpečnostní zajištění, které mělo zabránit nedopatřením. Ani Gucky se svými telekinetickými schopnostmi mu nemohl pomoci. Potřeboval Redhorse.

„Přivedu Redhorse a Kalaka," řekl Gucky. „Chvilku to tu sám vydržíš." Nadzvedl si masku a začichal. Pak ji hned zase přiklopil.

„Plyn je ještě pořád účinný," řekl Atlanovi. „Radši si nesundávej oblek."

„Ani mě to nenapadne!" uklidnil ho Atlan, ale myšob už byl pryč.

Arkonidan si připomínal, co všechno se stane po zapnutí nouzových spínačů. V místnosti, kde teď byl, bylo umístěno centrální řízení lodi. Sem se sbíhaly všechny ovládací programy. Řídící počítač obsahoval i záložní program pro případ, že by loď napadli cizí tvorové.

Jakmile řídící počítač dostane příslušný signál, zavřou se všechny přepážky v lodi. Aktivují se všechny ochranné štíty. K tomu se přidá ultrazvuk, který působí nervové ochrnutí, a uspávající plyny vypouštěné klimatizací. Za normálních okolností by to mělo stačit k odražení nepřítele.

Tentokrát byla jiná situace. Uvnitř lodi bylo pět tisíc členů posádky. Určitě se stanou oběťmi havarijních opatření a budou delší dobu v bezvědomí. Naproti tomu není jisté, jak budou na ultrazvuk a uspávající plyn reagovat regenerovaní. Atlan se obával, že jim to neuškodí.

Jestli je to tak, má jejich zoufalý podnik málo smyslu. Regenerovaní sice nebudou mít k dispozici své nedobrovolné pomocníky, hypnotizovanou posádku, a nebudou moct s lodí vzlétnout, alejím samotným se sotva podaří skřety z lodi vyhnat.

Allanovy úvahy přerušil návrat Guckyho s Redhorse a Kalakem. Gucky si teď už nutně potřeboval odpočinout.

„Můžete se do toho dát," řekl Allanovi a Redhorsovi.

Oba přistoupili k vypínačům. Bylo to poprvé, kdy na této lodi bylo nouzové přepnutí použito. Bez váhání provedli potřebné úkony. Atlan nespouštěl oči z kontrolních přístrojů. Teď ještě záleželo na tom, jestli řídící počítač program povolí. Pozemští inženýři při jeho konstrukci mysleli i na to, že by mohl být nouzový program zneužit.

Rychleji, než Atlan čekal, se rozsvítily tři červené kontrolky. Havarijní program byl spuštěn.

Atlan viděl, jak se na něho Kalak napjatě dívá.

„Už to běží!" řekl mu.

S potěšením pozoroval Bitzos, jak se tři Pozemšťané dřou s těžkou bednou, kterou nakládali na korbu nákladního vozu.

Cítil, že dosáhl vynikajících výsledků. Nejen že ukořistil skvělou kosmickou loď, také Její posádka mu bez odporu sloužila. Ted' Bitzos poručil doplnit zásoby potravin cizích kosmonautů ze zásob regenerovaných. Nechtěl, aby Členové posádky hladověli.

Až budou nejdůležitější přístroje a zbraně v Boltce, dá velitel ollurské flotily, která v současné době sestávala pouze z CRESTU III, Pozemšťanům volno na oddych. Pak musí loď odstartovat do vesmíru. Jen když bude v akci, naučí se s ní regenerovaní zacházet sami.

Bitzos cítil, jak v něm roste neklid. Už se nemohl dočkat, až bude přepadávat neznámé planety a podmaňovat si je pro svůj lid. Jeho rádiové vysílá-

muž teď jistě léká a děsí nesčetné národy.

Bitzos se znovu zadíval na pracující dělníky. Rád cizince pozoroval. Chovali se jako dobře vycvičená zvířata. Bezpochyby bylo snadnější ovládat je než ještěra. Bez působení organického plynu by ovšem nebylo možné je hypnotizovat. Primitivní mozky zvířat na Olluře se daly snadno ovlivnit i bez plynu. Ale tohle byli inteligentní tvorové.

Další dva členové posádky táhli bednu. Bitzos čekal, až ji budou nakládat.

Vtom se stalo něco nečekaného. Bedna padla na zem, jako by byla najednou Pozemšťanům příliš těžká.

„Zvedněte to!“ vykřikl Bitzos zlostně. Zároveň vyslal hypnotický impuls

Ti dva stáli a nehýbali se. Bitzos vytřeštil oči a sel k nim. Byl rozhodnut je dát zabít, jestli neposlechnou. Zároveň uvažoval, proč se tak podivně chovají.

Má to být otevřená vzpoura? Zvykli si cizinci na plyn a jsou už vůči němu imunní?”

„Dělejte!“ vykřikl. „Zvedněte tu bednu, než vás dám zastřelit.“

Zdálo se, že dva muži ho vůbec nevnímají. Pak se začali kymáčet. Bitzos ustoupil a chystal se volat o pomoc, protože chápal, že se děje něco závažného. :

Dva Pozemšťané padli na .zem vedle bedny a už se nepohnuli. Bitzos se k nim sehnul. Nezdálo se, že by byli mrtví, ale zřejmě o sobě nevěděli.

Onemocněli, lekl si Bitzos. Z přepracování.

Zároveň ho ale napadlo, že je dost nezvyklé, aby se dva tvorové zhroutili ve stejné chvíli, protože jsou nemocní.

Když se velitel regenerovaných zase napřímil, uslyšel pokřik. Běželi sem další rozčilení regenerovaní.

Bitzos zvedl ruce a zjednal si klid. Už tušil, co se dozví.

„Všude v lodi upadli cizinci do bezvědomí!“ volali na něj.

„Přestali pracovat!“

„Neposlouchají naše rozkazy!“

„Tak dost!“ vykřikl Bitzos. Ukázal na dva muže, kteří mu leželi u nohou. Nevěděl, co má svým lidem odpovědět. Sám si neuměl nečekanou příhodu vysvětlit.

„Nikdo neopustí loď!“ poručil. „Posádka má jenom přestávku na odpočinek, která se pravidelně opakuje.“ Bitzos věděl, jak vratké je to vysvětlení, ale jeho podřízeným to stačilo.

Za chvíli se však přihodilo něco, co je znovu rozrušilo.

Přiběhla další skupina regenerovaných. „Právě se automaticky uzavřely všechny přepážky!“ křičeli. „V lodi jsou cizinci!“ ozval se jiný. „Přiletěli tou malou kosmickou lodí, kterou jsme poručili sestřelit.“

„Kdo to říká?“ ptal se Bitzos.

Jeden z regenerovaných vystoupil do popředí,

„Stál jsem těsně vedle jednoho hypnotizovaného, když se blízko nás spustila přepážka,“ hlásil skřet, „Ptal jsem se ho, co to znamená. Odpověděl mi, ještě než ztratil vědomí.“

„A co řekl?“ vykřikl netrpělivě Bitzos.

„Říkal, že někdo musel nepozorovaně vniknout do místnosti, kde jsou spínače pro případ havárie, a spustit bezpečnostní program. To znamená uzavření všech přepážek a útok ultrazvukem a nervovým plynem. Pak omdlel.“

Bitzos vztekle zavyl. Takovéhle potíže nečekal. Uvažoval, jak mohl někdo vniknout do .lodi a nebýt zasažen organickým plynem.

„Musíme najít tu místnost se spínači,“ nařídil. „Vezměte si zbraně a zabijte každého, koho tam najdete.“

„Nevíme, kde ta místnost je, a nemůžeme ji jít hledat,“ namítl jeden regenerovaný. „Ruční ovládání přepážek je stavěno pro velké a silné cizince. Nás každá přepážka zdrží.“

To musel Bitzos uznat.

„Nezáleží na tom, jak dlouho bude 'trvat, než tu místnost najdeme," za,volal. „Ti neznámí nemohou loď na. startovat, dokud se nedostanou na velitelský můstek. Tam mají teď ale cestu uzavřenou stejně jako my. A nezapomeňte, že cizí letoun teď na náš rozkaz pronásleduje pět pilotů. Je to jen otázka Času, kdy ho sestřelí. Tím se zlomí i odpor nepřítele uvnitř naší lodi." Bitzos si vzal zbraň a vyrazil Chodbou v čele asi dvaceti regenerovaných Za chvíli stanuli před první přepážkou.

„Otevřete to!" vykřikl Bitzos.

Dva regenerovaní museli vylézt jeden na druhého, aby dosáhli na ruční ovládání uzávěry. Chvíli to vypadalo, že i tak páku nepřehodí, ale pak se přepážka přece jen otevřela. Regenerovaní přitom ztratili rovnováhu a sesypali se na zem.

„Dál!" naléhal Bitzos. Na další přepážce se procedura opakovala.

„To je strašně pomalu!" kritizoval Bitzos své průvodce. „Musíte si pospíšet."

Někdo z kolem stojících mu doporučil, aby to zkusil sám. Bitzos se zu-

řivě rozhlédl, ale nepokoušel se drzouna odhalit. Regenerovaní byli podráždění. Až dosud se vše dařilo a nikdo nepodřýval jeho autoritu. Teď hrozila ^ztráta lodi. Bitzos věděl, jak rychle by ho mohl ve funkci nahradit nový velitel.

Když stanuli před třetí přepážkou, někdo ji otevřel z druhé strany. S jásotem jim vyběhli vstříc dva regenerovaní. Bitzos posilu vděčně přijal.

Zahnuli do postranní chodby a našli tam několik set cizích kosmonautů v bezvědomí. Bitzos si pohrával s myšlenkou, že je dá postřílet. To by pozvedlo jeho lidem sebevědomí. Nakonec to neudělal. Cizinci mohou být ještě užiteční.

Regenerovaní přelezli bezvládná těla a dostali se k výtahové šachtě. Byla mimo provoz. Museli hledat jinou cestu. <

Otevřeli čtyři další přepážky, pak se k nim připojilo sedm dalších regenerovaných.

Bitzos byl nadšený. Tajemná zbraň účinkovala jenom na posádku. Zase jednou se potvrdila nadřazenost regenerovaných. Bitzos už nepochyboval, že loď znovu ovládnou. Jen letmo si vzpomněl na malou kosmickou loď, kterou zaměřili. Třeba už je sestřelena a pět stíhaček se vrací.

^ ^ ^

V místnosti s nouzovými ovladači bylo naprosté ticho. Gucky se soustředoval, aby telepaticky zachytil, co se děje v lodi. Redhorse ho napjatě pozoroval, ale myšob jen seděl se svěřenou hlavou.

Nakonec porušil ticho Allan.

„Tak co? Zjistil jsi něco?”

Myšob sebou trhl, jako by ho náhle probudili z hlubokého spánku. Aniž zvedl hlavu, odpovídal: ^ „Nevyšlo to. Posádka je v bezvědomí, ale těm skřetům neuškodil ani ultrazvuk ani nervový plyn. Teď otevírají jednotlivé přepážky a chtějí se dostat k nám.”

„Dokážeš odhadnout, kolik regenerovaných je na palubě?” ptal se Allan.

„Víc než padesát jich určitě není. Sešli se u nákladního východu. Je s nimi jejich velitel. To je ten bláznivý Bitzos, který vyslal rádiem výzvu, aby se mu podrobily všechny národy v Andromedě.”

„Co budeme dělat?” zeptal se kosmický inženýr.

„Musíme bojovat,” odpověděl Atlan. „Všechny vchody jsou uzavřené a loď je obklopená ochranným štítem. To znamená, že regenerovaní nemohou dostat žádnou posilu zvenčí. Záleží na tom, jestli si poradíme s těmi, kteří jsou na palubě.”

„Budu vám pomáhat, jak to půjde,” řekl Kalak.

„Nemáme zbraně,” připomněl Redhorse. „Regenerovaní odnesli většinu zbraní z lodi, takže ani pro Guckyho nebude snadné nějaké opatřit.”

„Já. se sice neumím teleportovat,” dal k úvaze Kalak, „ale zato projdu každou stěnou. Spolu s Guckym můžeme regenerované pěkně vyplašit.”

Redhorse sledoval, co tomu řekne ^í Allan. Vůbec se mu nelíbila představa, že by nečinně čekal v této místnosti.

, „Lepší by bylo, kdybyste vy dva p Guckym nejdřív obstarali nějaké zbraně pro nás všechny,” navrhl Allan. „Dřív nebo později regenerovaní tuhle místnost najdou a vniknou sem.”

Kalak se mlčky odvrátil a nehlučně vyšel zavřenými dveřmi. Gucky ještě váhal.

„Co se děje, maličký?” ptal se Atlan.

„Myslím, zeje to Kildering,” mumlal Gucky. „Mám pocit, že mi chce něco říct. Jenže pokaždé, když se soustředím, se zase ztratí.”

Atlan povytáhl obočí. „Chápu, že máš starost o Rhodana, ale teď mu nejlíp pomůžeme, když se zmocníme lodi.”

„Kildering mi chce něco sdělit,” opakoval Gucky, jako by Allana neposlouchal. „Ale pokaždé, když začnu přijímat, zmlkne.”

Atlan už byl nervózní. „Kalak hledá zbraně, a je pryč už několik minut," řekl ostře. Gucky rezignoval a odhmotnil se. „Že by se něco stalo Perrymu Rhodanovi?" ptal se starostlivě Redhorse. Arkonidan se posměšně zeptal:

„Taky slyšíte vnitřní hlas, majore?" Čejen se mdle usmál. „Na to jsem asi moc unavený, admirále."

^^^

Rhodanovi se už povedlo dvě z útočících stíhaček sestřelit. Nevybuchly a piloti se mohli katapultovat. Teď na něj zezadu nalétaly tři další. Hypnotizovaní piloti byli příliš sebejistí, dokonce ani neaktivovali kolem svých strojů ochranné energetické štíty. Ochranný štít Moskyta ovšem spotřeboval příliš mnoho energie. Byl oslaben při každém zrychlení nebo při použití, zbraně.

Rhodan předpokládal, že hypnotizovaní piloti dostali rozkaz použít trans

formační děla. Pokud ano, byla to od skřetů další nesvědčitost. Bomby na palubě jednoho Moskyta by v takovém případě dokázaly zpusťit celou planetu.

Rhodane!

Rhodan by byl málem zapomněl, že má s sebou posvátný nástroj.

„Oč jde?“ zeptal se.

MUSÍŠ vypnout ochranný štít, žádal ho Kildering.

„To by byla sebevražda!“ odmítl Rhodan. „Jsou na mě tři.“

MUSÍŠ ho vypnout, opakoval Klidě ring. Jinak posádka tvé lodi zahyne.

Rhodan strnul. Jaké informace má Kildering?

„Jsou za mnou příliš blízko,“ vyhrkl. „Sestřelí mě.“

To ano, souhlasil klidně Kildering.

Jako na potvrzení Rhodanových slov se jeho stroj otřásl při zásahu střelou z impulzního děla.

Ochranný štít ale vydržel.

Rychle! Vypni štít!, naléhal Kildering. /

Proč to chceš? ptal se Rhodan. Proč ti na tom tak záleží?

Kildering vyvolával v jeho vědomí pocit panického strachu. Mamě s ním bojoval. . .

Kalak! napadlo Rhodana najednou. Bojíš se, že Kalak přijde o život?

Kalak, Kalak, opakoval Kildering oddaně, jak se Rhodanovi zdálo, i když věděl, že nástroj sám není schopen citů. Kromě toho s Kalakem nikdy nepřišel do styku, Kalak byl přece pro něj němý.

Přesto to dělal kvůli němu. Kalak, Kalak, Kalak, Kalak...

K čertu s Kalakem! napadlo Rhodana, a sám se té myšlenky lekl.

Bezmezná sobectví, vyčítal mu Kildering. A zrovna ty, zrovna ty, zrovna ty...

„Přestaň!“ vykřikl Rhodan a sevřel pevněji páku řízení. Vletěl do mraku a na kabinu zabubnoval děšť. Pronásledovatelé zůstali trochu pozadu a museli se znovu seskupit.

Až nás dohoní, použij transformací děla, vysílal Kildering.

Vesmír! Rhodan horečně přemýšlel. Musím do volného kosmu!

Příliš pozdě, namítl Kildering. Vypálí za několik vteřin. ^

Rhodan sáhl před sebe a strhl páku, Přívod energie do ochranného štítu byl přerušen.

„Spokojen?“ zeptal se bezvýrazně.

Já nemohu být spokojený. Co cítíš, je tvé vlastní uspokojení, že jsi přemohl svůj strach ze smrti.

„Nesmysl!“ zachraptěl Rhodan.

Podíval se na lokátory. Pronásledovatelé byli těsně za ním. Ted' už neměl naději, že unikne.

Kildering odlákal jeho pozornost od vzdušného boje. '

Jeho stíhačka dostala zásah a začala se propadat. Její zád' se rozštípla. Poplašné zařízení začalo ječet. Vše se kolem Rhodana roztočilo.

Roztřesenou rukou sáhl po knoflíku katapultu.

Jsme nad městem, vysílal Kildering.

Kabina nad Rhodanem se rozskočí, la. Byl vymrštěn ven i s pilotním křeslem. Rychle zapnul antigravitační projekci, která mu umožnila usměrnit a zvolnit pád.

Doletěly k němu myšlenky Kildering a.

Vzdaluješ se, Rhodane. Tvé informace jsou méně zřetelné.

Rhodan zavřel oči. Zapomněl Kildering na palubě padajícího letadla.

Stroj se zřítí do města a vybuchne. , Boltra přestane existovat. Vznikne obrovský kráter, vysílal Kildering. Ochranné štíty velké lodi jsou zapojené. Kalakovi a posádce se nic nestane.

Kilderingu! vykřikl v duchu Rhodan. Ty při té explozi zemřeš.

Jak mohu zemřít, když jsem nikdy nežil? Jsem nástroj, nic víc.

Všechno ostatní zaniklo v mohutné explozi, když se roztrhl stroj stíhačky a proměnil Boltru v město trosek, v jehož středu zel kilometrový kráter.

Dešťový mrak se opřel do Rhodana a zahnal ho stranou. Sedel v snášejícím se křesle se zavřenýma očima.

Kilderingu, volal v duchu usilovně. Ale odpovídal mu jen vítr a déšť. Jinak bylo ticho.

8.

Kalak vystoupil ze stěny a uviděl proti sobě dva skřety, kteří se zoufale • snažili otevřít přepážku, vedoucí do hlavní chodby. Byli tím tak zaujatí, že kosmického inženýra hned nepozorovali.

Najednou se jeden z nich otočil a vykřikl. Kalak nečekal, až na něj namíří zbraně, a utekl protější stěnou. Několik vteřin počkal a pak strčil hlavu zpátky do chodby. Dva regenerovaní zděšeně vykřikli

Kalak šel dál a bez námahy procházel uzamčenými přepážkami směrem ke skladišti. Všude nacházel bezvládné členy posádky. Věděl, že jim v této chvíli nemůže nijak pomoci.

Ještě než se dostal k cíli, zhmotnil se metr od něj Gucky. Měl v rukou dva těžké dezintegrátory.

„Ještě je tam zbraní dost," sdělil Ka-

lakoví. „Tyhle dám Atlanovi a Redhorsovi, pak se vrátím."

Kalak přikývl a myšob mu zase zmizel z očí. Kosmický inženýr vstoupil do skladiště hlavním vchodem. V lodi se vyznal, podrobně si ji prohlédl, když stála na jeho kosmodromu.

Skřetům se nepodařilo v tak krátké době zcela vyprázdnit skladiště CRESTU III. Při obhlídce se Kalak přesvědčil, že náhradních dílů tu zůstalo dost, zbraní také. Vyzbrojil se dvěma ručnicemi a vydal se na zpáteční cestu;

U východu se zase sešel s Guckym;

„Regenerovaní se už dostali skoro až k místnosti s nouzovým přepínačem," vykládal myšob vzrušeně. „Musíme se tam vrátit." Vzal Kalaka za ruku a teleportoval se. Překvapený kosmický inženýr viděl, že je zase zpátky v místnosti, ze které vyšel.

„Nebudeme Čekat, až se sem regenerovaní dostanou," rozhodl Allan. „Mohli by poškodit řídicí počítač. Půjdem jim naproti a odřízneme jim cestu do téhle části lodi."

„Míří k nám Bitzos asi se Čtyřiceti skřety," informoval Gucky. „Všichni jsou ozbrojení."

Prošli boční chodbou, otevřeli jednu přepážku a dostali se do nejbližší hlavní chodby.

„Budou tu za několik minut," Sděloval Gucky. „Ještě musí překonat dvě přepážky. Objeví se tamhle za záhybem chodby."

Atlan se ohlédl do postranní chodby. „Tady bychom je mohli uvítat," navrhl. „Až začnou střílet, stáhneme se do boční chodby a budeme přitom opětovat palbu."

„Já se zároveň objevím za nimi," oznámil Gucky. „To je zdrží."

Kalak ukázal na protější stěnu. „Jestli souhlasíte, já počkám tamhle naproti. Tím dostaneme regenerované do kletí. Třeba je přemluvíme, aby opustili loď."

„Pochybuji," prohlásil Atlan. „Oni se považují za střed vesmíru."

Všichni zaujali svá místa. Za chvíli vyběhli ze zákrutu chodby první tři skřeti. Za nimi se objevilo dalších dvacet, pak ještě jedna početnější skupina. Redhorse se opřel o stěnu a zvědi dezintegrátor.

V té chvíli vystoupil ze stěny Kalak a postavil se regenerovaným do cesty. Redhorse zadržel dech. Kosmický inženýr se snad zbláznil.

Jeden z regenerovaných, asi jejich vůdce, vyštěkl rozkaz a všichni se zastavili. Kalak k nim najednou začal mluvit jejich kvákavou řečí. Redhorse obdivoval rychlost, s jakou si kosmický inženýr jejich jazyk osvojil. Aniž se ohlédl, pokračoval Kalak v interkosmu: '

„Vysvětlil jsem jim, že jsou obklíčení, a že nechceme krveprolití. Vyzval jsem je, aby odešli z lodi."

„Buďte opatrný!" zavolal na něj Atlan. „Ti chlapíci jsou nevypočitatelní."

Vůdce skřetů něco vykřikl.

„Nevěří tomu, že jsme je obklíčili," překládal Kalak.

Arkonidan kývl na majora. „Pojďte! " Vystoupili z boční chodby. Za regenerovanými se zhmotnil Gucky. Kalak na něj ukázal. Regenerovaní se ohlédlí a Bitzos zase něco řekl.

„Říká," překládal Kalak, „že jsme jenom čtyři."

Gucky zvedl Bitzose metr nad podlahu a roztočil ho ve vzduchu. O minutu později spadl vůdce na zem. Jeho doprovod na něj zaraženě zíral. '

Kalak se zase ujal slova a naléhavě mluvil ke skřetům.

„Doufám, že po téhle ukázce ustoupí, a nebudeme muset bojovat," řekl pak. Regenerovaní sklonili zbraně.

„Chtějí nás podvést!" vykřikl Gucky. „Odejdou z CRESTU III, ale vrátí se s posilami." .

„Já vím," řekl Kalak klidně. „Jenže

jakmile budou jednou venku, už je do lodi nepustíme."

Regenerovaní začali pomalu ustupovat. V tom okamžiku explodoval motor Rhodanovy stíhačky uprostřed Boltry a zničil město a vše živé v něm. I když byly ochranné štíty zapnuté, CREST III

se otřásla. Ozvaly se varovné sirény.

Gucky vykřikl: „Na Bolím se zřítíl Moskyt!"

Jako by tušili, co vibrace znamenaly, zůstali skřeti stát a zvedli zbraně. Kalak se zachránil skokem stranou do stěny.

„Zpátky!" vykřikl Atlan na majora. Gucky se odhmotnil. Skřeti začali střílet.

Redhorse se přikrčil a vběhl do boční chodby. Atlan už mířil zpoza rohu dezintegrátorem.

„Myslíte, že to byla Rhodanova stíhačka?" zeptal se ho Redhorse.

„Střílejte!" zavrčel zuřivě Arkonidan. Redhorse ještě neviděl, aby se admirál takhle přestal ovládat.

Regenerovaní stříleli naslepo do chodby, která se rychle naplnila dýmem. Ze stěny se vynořil Kalak a tři, krát vystřelil. Vzteklý křik svědčil, že mířil dobře. Redhorse střílel do oblaků kouře.

Gucky se objevil za útočníky a páčil z dezintegrátoru.

Mnoho skřetů zemřelo, ostatní však běželi dál a křičeli. Zmatek ještě vzrostl, když znovu zasáhl Kalak. Těsně před Allanem a Redhorse padli poslední skřeti.

„Přestaňte!“ vykřikl Atlan. „Už je po všem!“

„Jeden regenerovaný utekl!“ oznamoval Kalak.

„To byl Bitzos, jejich vůdce,“ sděloval Gucky. „Chce se zkusit spojit s těmi několika regenerovanými, kteří jsou ještě uvnitř CRESTU lil.“

„Ti se nevzdají,“ poznamenal ponuře Redhorse.

„Musíme Je najít,“ rozhodl Atlan. „Hypnóza u posádky pomine, až budou všichni regenerovaní mrtví.“

Bitzos jim usnadnil práci. Hnal zbytek svých lidí do bezhlavého útoku. Zatímco se nad Boltrou šířilo obrovské mračno kouře a zastíňovalo oblohu, na palubě CRESTU III umírali poslední skřeti

9.

Město regenerovaných bylo pouští trosek a plamenů. Déšť nemohl uhasit atomový požár.

Tlaková vlna výbuchu Rhodana málem zabila. Na chvíli ztratil kontrolu

nad antigravitačním projektorem. Teď už se zase zvolna snášel ke CRESTU III, které exploze stíhačky neuškodila. Věděl, že nemůže dovnitř, dokud nebude vypnut ochranný štít. Nad ním kroužily tři stíhačky, které ho sestřelily. Piloti zřejmě také Čekali, až se 'budou moci vrátit do hangáru.

Blízko CRESTU III přistáli také ' muži, jejichž stroje Rhodan sestřelil. Nebyli ještě mimo nebezpečí, protože požár se šířil od města k přistávací ploše.

Rhodan doufal, že uvnitř CRESTU III je už rozhodnuto. Zřízení ochranného štítu svědčilo o tom, že Atlanovi a Redhorsovi se podařilo zapojit nouzové vypínače. •

Ohlédl se ke kráteru, kde bývalo město skřetů. Nežůstal z nich naživu ani jediný, kromě těch, kteří byli v okamžiku exploze uvnitř CRESTU III. Svůj zánik si zavinili sami. Že se jeho stíhačka zřítila právě na Boltru, to byla nešťastná náhoda.

Rhodan věděl, že jim dá hodně práce odstranit škody, které v lodi napáchali regenerovaní. A Mistři ostrovů budou určité ve své vlastní galaxii ještě bdělejší než v mlhovinách Andro-Alfa a Andro-Beta.

Bylo by dobře, kdyby mel pravdu Kalak, Podle něj existuje ještě řada jiných létajících kosmodromů obydlených Veslaři. Vyplatilo by se najít je. Rhodan bez závlsti uznával, že Veslaři jsou v rozvoji techniky mnohem dál než Pozemšťané.

Zelený ochranný štít kolem kosmické lodi najednou pohasl. Rhodan rychle nasměroval své křeslo ke CRESTU III.

^ Ji ^

Na velitelském můstku CRESTU III vypnul Atlan štít a zotvíral některé vchody, aby jedovaté bioplyny rychleji vyvětraly.

Redhorse, Gucky a Kalak pečovali o bezvládné členy posádky, kteří leželi v chodbách.

První se vzpamatoval Epsalan Cart Rudo. Stěžoval si, že se mu zvedá žaludek. Kalak a Redhorse mu pomohli na můstek. Pomalu přicházeli k sobě i ostatní.

„Vypadá to, že by všichni potřebovali lékařské ošetření,“ konstatoval Atlan. „Zřejmě to bude tím plynem, který vylučovali regenerovaní. Doufám, že jedovaté látky jejich těla za Čas vyloučí.“

„Už na ně nepůsobí hypnotické impulzy skřetů,“ řekl Kalak. „Tím ztrácí plyn účinnost. Posádka se rychle uzdraví.“

4á

„Doufejme, že máte pravdu,“ zabručel Redhorse a klesl do křesla.

„Na spaní je ještě brzo, majore,“ napomenul ho Gucky. „Měl by ses postarat o Rhodana a těch pět pilotů, kteří ho pronásledovali.“

Čejen nerad zase vstal.

„Proč to neuděláš sám?“ opáčil.

Gucky si stáhl masku z hlavy a vybral si taky jedno křeslo.

„Já jsem unavený," prohlásil, svěsil hlavu na stranu a začal hlasitě chrápat.

Redhorse šel k němu a dloubl ho do žeber. Gucky otevřel oči.

„To je ti jedno, co se stalo s Rhodanem?" ptal se ho Don Redhorse.

„Já čtu jeho myšlenky," tvrdil ospale myšob. „Každou chvíli přijde jedním vstupem do CRESTU III a o všechno se postará."

Všude v lodi se už členové posádky probudili. Atlan zapnul interkom a začal udílet pokyny.

„Nebezpečí pominulo," říkal do mikrofону. „Získali jsme loď zpátky. Nikdo není ohrožen na životě. Přesto bude lepší, když se budete šetřit, dokud vás neprohlédnou lékaři. Můžete očekávat brzký start."

Několik důstojníků se vrávoravě vracelo na můstek. Atlan dal otevřít vrata hangáru pro tři vracející se stí

háčky. Zanedlouho vešel na můstek i Perry Rhodan. Byl zcela promáčený, ale bez zranění.

„Jak to vypadá venku?“ zajímal se Atlan.

„Město je úplně zničené,“ řekl tiše Rhodan. „V atomovém požáru všichni skřeti zahynuli. Musíme odstartovat, protože oheň se šíí k přistávací ploše.“

Redhorse sbalil svůj skafandr a obrátil se na Rhodana:

„To znamená, že seržant Whip Gilliam už nemůže být naživu, je to tak, pane?“

„On je jediná oběť na naší straně...“ podíval se na Kalaka a zarazil se.

„Ne,“ opravil se. „Gilliam není jediná oběť.“

Kosmický inženýr se podíval na Rhodanův opasek a výraz jeho tváře se změnil,

„Je to moje vina,“ řekl Rhodan nezvučně. „Zapomněl jsem schránku s Kilderingem v Moskytu na podlaže, když jsem se katapultoval.“

Vypadalo to, že se Kalak zhroutí. Když zase zvedl hlavu, četl Rhodan v jeho tváři smutek z nenahraditelné ztráty.

„Byl jste s ním ve spojení, když... končil?“ zeptal se Kalak.

„Ano,“ řekl Rhodan, ‘

„A nač myslel?“ ptal se kosmický, inženýr.

„Předával mi informace,“ odpověděl Rhodan. p

Kosmický inženýr mlčky vyšel z můstku.

„Pěkně ho to sebralo,“ řekl zamyšleně Atlan.

„Byl němý,“ vysvětloval Rhodan. „Nemohl se s Kilderingem nikdy domluvit. I když chápal jeho funkci, v mysli si vytvořil mýtus posvátného nástroje. Byl to pro něj symbol jeho rozptýlené rasy. A teď byl ten symbol zničen.“ • „Zapomene na to,“ řekl Atlan.

„To ano,“ souhlasil Rhodan, „ale tím. se nesmaže můj podíl viny na zkáze Kilderinga.“

Podíval se na sebe. „Už bych se asi měl převléct. Nevím jistě, jestli mě můj aktivátor buněk chrání i proti rýmě.“

10.

Zraněný, který si nepamatoval své jméno, zasténal, obrátil se na záda a natáhl ruku ke stolku vedle postele. Zdravotnický robot mu ochotně podal hrnek čaje. Pacient k němu přičichl a odstrčil ho s mrzutým zavrčením. \

»

Na krku měl nemocný pověšenou cedulku se svým jménem. Velkými písmeny na ní stálo: BRAZOS SURFAT.

Surfat nevěděl, jak dlouho už leží v lodní ošetrovně se střelným poraněním a se ztrátou paměti, ale měl v úmyslu zlomit rekord. Měl zde všechno pohodlí, jaké si mohl přát. Zlé na tom ovšem bylo, že mu tu dávali k pití jen čaj. Kdyby tu nebyl ten ^přepadený robot, zkusil by se dostat do své kabiny a propašovat sem whisky, kterou tam má schovanou.

„Brazosi!“ zavolal někdo od dveří.

Surfat zvedl hlavu. Zároveň zrudl. Prozradil se.

„Tak pojď dál, mládenečku,“ vyzval muže ve dveřích. Chard Bradou šel k posteli po špičkách.

„To nemůžeš pořádně došlápnout?“ ptal se Surfat. „Co se tu plížíš jako kočka?“

„Doktor Lerbig mi řekl, že v přítomnosti těžce nemocného se mám chovat tiše,“ vysvětloval mladý poručík.

Surfat se zamračil. „Opravdu to řekl?“

„Zdůrazňoval, že nejlíp udělám, když budu chodit po špičkách,“ potvrdil vážně Bradon.

Surfat skousl dolní ret. „To jsem nemyslel,“ vyhrkl netrpělivě. „Opravdu řekl, že jsem těžce nemocný?“

Bradon ustaraně přikývl.

„Hm,“ zabručel Surfat zamyšleně. Sklesl do polštářů. :

, Jediné, co mi chybí, je pořádný lok whisky," řekl nakonec.
„Jenže na palubě CRESTU Úl žádná whisky není," řekl Bradon smutně. . i
Surfat zakašlal. Bradou vzhlédl a starostlivě se zeptal: „Snad nedostaneš taky zápal plic?"
„Je to možné," přisvědčil seržant. „Tady pomůže jen whisky."
Bradon se zašklebil a řekl; „Tak už mi pověz, kde ji máš schovanou?"
„Je v mé kabině," oznámil nedbale seržant. „V dolní zásuvce ve skříni."
Bradon mlčky vstal, kývl Sulfátovi a odešel. Surfat se pohodlně natáhl. Je to dobrá věc, myslel si, mít přítele mezi nejmladšími důstojníky. Ti jsou vždycky ochotní prokázat laskavost starému válečníkovi.
Teď už to vydrží. CREST III brzy odstartuje z Ollury. I v solární flotile si Člověk může zařídit příjemný život.
Někdo zabušil na dveře a vešel major Don Redhorse. Brazos se lekl, ale zarytě se díval do stěny
„Bradon mi zrovna oznámil radost

nou zvěst, že už vaše ztráta paměti pominula," usmíval se Redhorse.

„Cože?" zmátl se Surfař. „Ano, už se to zlepšilo, i když na všechno si Ještě nevzpomínám."

„Zastihl jsem Bradona ve vaší kabině," zmínil se major,

„Ale!" užasl Surfata. „Co by tam dělal?"

„Opravdu si ještě nepamatujete všechno," řekl Redhorse. „Například si nevzpomínáte, že jste to byl vy, kdo tam Bradona před několika minutami poslal."

„Proč bych posílal poručíka Bradona do své kabiny?" ptal se seržant slábnoucím hlasem.

Redhorse vytáhl zpod saka objemnou láhev s hnědou tekutinou a postavil ji na stolek vedle Surfata

„Pro tohle!" řekl.

Seržant zvedl oči ke stropu.

„Whisky!" vydechl.

Major Don Redhorse naznačil úklonu. „S uctivým poručením od poručíka Charda Bradona."

Brazos Surfata se nechápavě díval na láhev a na majora.

„Chcete říct, že si to můžu nechat?"

Redhorse řekl: „Pro těžce nemocné hrdiny solární flotily uděláme všechno." Otočil se, pokynul Surfatovi a odešel.

Surfat nedůvěřivě sáhl po láhvi.

Takové štěstí může potkat jenom jeho.

Požitkářsky začichal, když otevíral závěr. V téže chvíli věděl, že blažené časy v ošetrovně končí.

Vyrazil kletbu. Ta tekutina sice měla barvu pravé whisky.

Ale pach, který prýštil z hrdla láhve, byl nezaměnitelný.

Čaj!